ПОСЛАНИЕ НА АПОСТОЛ ПАВЕЛ КЪМ ЕФЕСЯНИТЕ

8 библейски изучавания
за малки групи

ИВАН ИВАНОВ

2021
БХСС

СЪДЪРЖАНИЕ:

Въведение……..…..5

Ефесяни 1……...….8

Ефесяни 2:1-10.……13

Ефесяни 2:11-22…….……..…..17

Ефесяни 3.…….……26

Ефесяни 4…….……29

Ефесяни 5…….……..…….……..35

Ефесяни 6..…….……..41

ВЪВЕДЕНИЕ

„Короната на Павловите писания." Дж. Армитидж Робинсън
„Посланието на Павел за третото небе." А. Т. Пиърсън

1. Уникалност и място в канона.

   В някои аспекти посланието към ефесяните е типично Павлово послание: поздравът, благодарението, излагането на учението, приложението на това учение като наш дълг и завършващите поздравления. Едновременно с това обаче, без да престава да бъде истинско писмо, посланието към ефесяните прилича много на проповед или дори на християнско богослужение и хваление. Чрез това Писмо — както казва Муърхед —*„ние навлизаме в тишината и спокойствието на едно светилище... В него преобладава атмосферата на покой, размишление, поклонение и мир."* Независимо от факта, че толкова много хора се съгласяват с цитираната по-горе оценка на Робинсън, някои съвременни изследователи, пренебрегвайки осемнадесет или деветнадесет века християнско учение, твърдят, че Павел не би могъл да бъде авторът на Писмото до ефесяните. Но нека да разгледаме фактите и да видим дали това е така.

2. Авторство.

   Външните доказателства, които подкрепят тезата, че посланието към ефесяните е автентично Павлово писмо, са сигурни и убедителни. За нито едно друго послание на Павел няма такива ранни и непрекъснати доказателства, като се започне с цитирането му от Климент от Рим, от Игнатий, от Поликарп и от Херма и се продължи с Климент от Александрия, Иреней и Иполит. Маркион го е включил в своя *„канон"*, но под названието „Послание към лаодикийците". То се съдържа и в Мураторианския канон като едно от посланията на Павел. Вътрешните доказателства съдържат факта, че авторът на посланието два пъти посочва изрично, че името му е Павел (1:1 и 3:1). При това (в някои отношения) съдържанието му толкова прилича на съдържанието на посланието към колосяните, че спокойно можем да предположим, че двете Писма са били написани скоро едно след друго. Както вече споменахме, структурата на това послание е типична Павлова структура. Естествено, в тази книга Павел въвежда и някои нови идеи, но ако един писател не може да направи това без опасност да бъде обвинен във фалшификация, то възможностите на библейските автори да спомогнат за растежа на светиите ще се окажат наистина нищожни! Либералният германски изследовател Шлайермахер е бил може би първият, който не е приел авторството на Павел. Той е бил последван от много съвременни изследователи като например Мофат и Гудспид. За да се отрече авторството на апостола, се използват такива субективни аргументи като речниковия състав, стила, „модерното" учение и други подобни. Но трябва да кажем, че за всеки един от тези аргументи може да се намери задоволителен контрааргумент. На фона на убедителните странични доказателства и на мнението на огромен брой ерудирани изследователи, които смятат, че посланието към ефесяните не само е написано в духа на Павел, но и че е „неговото най-божествено Послание" — както казва Колеридж, автентичността на това Писмо се налага сама по себе си.

3. Датиране.

   Заедно с Посланията към колосяните, филипяните и Филимон, Писмото до ефесяните е едно от така наречените „затворнически Писма" на Павел. За кое точно затваряне на апостола става въпрос тук (3:1; 4:1), не е съвсем ясно. Някои изследователи предполагат, че тук става дума за двегодишния престой на Павел в Кесария или дори за едно недоказано затваряне на апостола в Ефес, но везните на доказателствата като че ли натежават в посока на първото затваряне на Павел в Рим (малко след 60 г. сл. Хр.). Също както и Писмото към колосяните (4:7—9), това Послание е било занесено в провинция Азия от Тихик (6:21, 22). Този факт обяснява сходството в съдържанието на двете Послания в доктринално отношение, тъй като едни и същи идеи са вълнували ума на апостола, докато ги е писал.

4. Историческа обстановка и теми.

   Главната тема на Ефесяните е това, което Павел нарича „тайната". Под това понятие той няма предвид нещо, което не може да се обясни, а чудна истина, която не е била изявена никога преди това и която се открива в този момент. Възвишената истина, която образува сърцевината на това послание, е вестта, че сега както вярващите юдеи, така и вярващите езичници са едно в Христос Исус. Те са членове на Църквата, която е Христовото тяло. Понастоящем те седят с Христос в небесни места, а в бъдеще ще споделят Неговата слава като Глава на всичко. Тайната се открива във всяка от шестте глави на това Послание.

5. Снимки и карти.

Рим
ТРАКИЯ
ВИТАНИЯ
ГАЛАТИЯ
Троада
Асос
ЕГЕЙСКО МОРЕ
Митилиин
Пергам
Тиатир
Сарди
Филаделфия
Лаодикия
АЗИЯ
Смирна
Ефес
Милет
Колос
Самос
Патмос
Аталия
Пергия
ЛИКИЯ
КИЛИКИЯ
Кос
Книд
Родос
Мира
Патара
РОДОС
СРЕДИЗЕМНО МОРЕ

ЕФЕСЯНИ 1

ВЪВЕДЕНИЕ.

1. Как бихте описали обстоятелствата и местата в които прекарвате ежедневието си - семейство, училище, университет, работа, квартал и т.н.?
2. За какво или кого най-често се молите? Кои са най-често споменаваните нужди?

ПРОЧИТ НА ТЕКСТА.

3. Това послание е написано до вярващите хора в Ефес. Какво знаете за този древен град? С какво е известен той?
4. Павел започва с уводни думи и поздрав към вярващите, до които пише това писмо, но защо започва, обръщайки се с думите, *„ до светиите и верните на Христос в Ефес“*?
5. Според стихове от 3 – 6 какви са благословенията, които имаме в Отца?
6. Погледнете стихове от 7 до 12. Според тях какви са благословенията ни в Христос?
7. Какво разбираме за Святия Дух и благословенията, които имаме в Него от стихове 13 – 16?
8. В този пасаж Павел говори за „тайната на Божията воля“. Какво означава това?
9. Как да живеем за похвала на Неговата слава?
10. Кое ви прави впечатление в молитвата на Павел? Защо той се моли за „Дух на мъдрост и откровение“?
11. В заключение и отклик на Божието слово нека отделим време и да помислим какво можем да променим или подобрим в живота си за Божия слава на земята в молитвения ни живот.

БЕЛЕЖКИ ЗА ВОДЕЩИЯ

ВЪВЕДЕНИЕ

1. **Как бихте описали обстоятелствата и местата в които прекарвате ежедневието си - семейство, училище, университет, работа, квартал и т.н.?**
2. **За какво или кого най-често се молите? Кои са най-често споменаваните нужди?**

ПРОЧИТ НА ТЕКСТА

Споделете какви са вашите наблюдения и първи впечатления от този пасаж? Има ли въпроси, които той провокира във вас и какви са те?

a. Можем да наречем този текст: „Пасажът на благословението“. Той описва благословенията, които всеки вярващ човек има в Бог Отец, Исус Христос и Святия Дух. В този пасаж е описано по един много богат начин какво е Божието дело в живота на човека, какво Бог е направил за нас, как ни е избрал в Христос и как потвърждава обещанията Си към вярващите като им дава Святия Дух.

b. Пасажът може да се раздели на две основни части – 1 до 14 и от 15 – 23. Първата част може да разделим на 4 подчасти. Те говорят за:

   а. Въведение и поздрав от Павел до вярващите в Ефес – 1 до 2

   б. Отец – 3 до 6

   в. Исус Христос – 7 до 12

   г. Святия Дух – 13 до 16

Предстои да разгледаме всяка една от тези части по отделно, като за всяка ще има поне по един въпрос.

3. **Това послание е написано до вярващите хора в Ефес. Какво знаете за този древен град? С какво е известен той?**

   Обръщението на ап. Павел към „верните в Ефес“ не е случайно. Той е знаел каква е обстановката там и именно заради това посланието му започва така. Това е послание до вярващите в Христос, които са призовани да Му бъдат верни и да светят като деца на светлината в този свят на тъмнина. Само верните на Христос могат да разпръскват тъмнината и точно заради това Павел използва тези думи.

4. **Павел започва с уводни думи и поздрав към вярващите хора, до които пише това писмо, но защо Павел започва своето писмо, обръщайки се към вярващите с думите, *„до светиите и верните на Христос в Ефес“*? Какво знаете за град Ефес?**

   Ефес е един от големите градове за времето си. Той е бил просперищ. Ефеските жители били известни с храма на богинята на плодородието Диана (или Артемида, което е нейното гръцко име), на която се покланяли. Градът, културата, храмът, домовете и сърцата на хората са били пълни с идолопоклонство, чародейство, гадаения, разврат и много други нечистоти, които светът тогава е можел да предложи. Духовна тъмнина е покривала очите и сърцата на хората в този град. Сребролюбието също е царувало на това място. Точно насред тази обстановка са живеели вярващите в Христос - едно враждебно настроено срещу Евангелието място.

5. **Според стихове от 3 – 6, какви са благословенията, които имаме в Отца?**

   - Бог ни е благословил с всяко духовно благословение.

- Избрал ни е преди създанието на света, за да бъдем святи и без недостатък пред Него в любов.
- Той ни е осиновил по благоволението на Своята воля.

6. Погледнете стихове от 7 до 12. Според тях, какви са благословенията ни в Христос?

- Ние сме облагодетелствани в Исус (ст. 6b).
- В Христос имаме изкупление чрез кръвта Му.
- Имаме прощение на греховете според богатството на благодатта на Исус.
- Благодатта Му ни дава мъдрост и разбиране.
- Той ни е открил тайната на Благовестието. При изпълването на времената в Христос ще се събере всичко земно и небесно.
- В Христос сме наследници.
- Ние сме създадени за похвала на Неговата Слава.

7. Какво разбираме за Святия Дух и благословенията, които имаме в Него от стихове 13 – 16?

а. След като повярвахме на благовестието Бог ни благославя със Святия Си Дух, който е обещан на тези, които повярват в Христос.

б. Святият Дух ни дава мъдрост и откровение да познаваме Бога в по-голяма пълнота, да просветли очите и сърцата ни.

8. В този пасаж Павел говори за „тайната на Божията воля“. Какво означава това?

Това е дума, която Павел ще използва няколко пъти в посланието си. Тя е насочена към това, че Божият план не е бил явен на хората. Този план е свързан с това, че Бог желае всички да дойдат на покаяние и Той да направи от многото народи един народ, едно тяло Христово. Това е тайната, която е била скрита през вековете и днес се открива на евреите и на целия свят, че Бог възлюби света и им предлага свободен достъп до Себе Си и вечността.

9. Как да живеем на практика за похвала на Неговата слава?

а. Живеем за Божията слава, когато се надяваме за всичко на Него. Това означава, че човек, който се надява на Бога, вече е осъзнал, че няма къде другаде да получи помощта, нужна за истинска промяна. Надеждата в някого говори за нужда. Ако аз и ти се нуждаем от нещо, то ние ще го търсим и ще се надяваме на него.

б. Ние можем да живеем за Негова слава, когато обичаме хората около себе си. Този пасаж ни говори за това, че ефесяните са обичали светиите. Те са показвали любов към хората около себе си и най-вече твърда вяра в Бога. През тази седмица можем да помислим за това как да показваме любов на хората около нас и това да бъде служението ни пред Бога. Съзнателно да търсим такива моменти, в които да служим и да отразяваме Божията любов и слава в живота на хората около нас.

- Да сготвиш на някой.
- Съзнателно да изслушваш повече без да прекъсваш човек или да се разсейваш.
- Да помогнеш в чистенето след събиране на групата.
- Да дадеш без да очакваш в замяна (пари, време, физическа помощ).

- Ако имаш автомобил, да закараш някого и т.н.
- Да забелязваш, насърчаваш и благодариш на хората за доброто, което правят.

10. **Кое ви прави впечатление в молитвата на Павел? Защо той се моли за „Дух на мъдрост и откровение“?**

    Това е една дълбока и сериозна молитва, която е плод на любовта на Павел към хората и Бога. Начинът, по който се моли, е интересен. Той не се моли за себе си, но издига глас за другите хора. Това са хора, на които Павел е споделил благовестието и сега той се моли за тяхното духовно развитие и осъзнаване за това Кой е Бог. Предвид образа на Павел, който Библията отразява и молитвата в този пасаж, която той изказва пред Бога за ефесяните, можем да видим една искреност и копнеж за това другите хора да разберат кой е Бог. Павел копнее за това хората да Го познаят и осъзнава, че за целта е нужна молитва. Това е и причината той да се моли за дух на мъдрост и откровение, за разбиране на това Кой е Бог и какво е направил за човека. Без помощ от Бога да осъзнаем Кой е Той и какво е направил, ние не бихме могли да Го познаем. Невъзможно е за човек да схване Бога със своя собствен ум и способности. Нужно е Божествено откровение и благодат от Бога, за да се открие пред нас извора и тайната на живота в Библията.

11. **В отклик на Божието слово нека отделим време и да помислим какво можем да променим или подобрим в живота си за Божия слава на земята и в молитвения ни живот? Какви промени сте предприемали и сте видели, че е полезно и ви помагат? (дисциплини, навици и т.н.)**

    а. Прекарване на време в тишина и размисъл за това, което Бог ви говори чрез даден пасаж и къде се намирате в духовно отношение, след което да се помолите. Това може да се прави веднъж на седмица за 1-2-3 часа на място, на което няма да има много разсейващи фактори. Това помага да видим къде сме, да видим какво ни пречи или помага и да предприемем практични и конкретни стъпки към промяна.

    б. Да отделим време всеки ден да се молим за онези, на които сме споделили благата вест да познаят Бога.

    в. Можем съзнателно да търсим случаи, в които да показваме любов на хората около нас.

    г. Павел пише това послание към верните светии в Ефес. Това е бил град, пропит с окултни неща, магьосничество, идолопоклонство, сребролюбие и морален упадък. Светът, в който живеем, има същите предизвикателства и Словото днес ни призовава към това да бъдем верни светии, които живеят за прослава на Бога в един свят, изпълнен с грях и изкушения. В отклик на това, ние можем да живеем със съзнанието, че трябва да страним от тези неща. Ако видим идолопоклонство, да не участваме в него. Ако виждаме съблазън в сребролюбието или сексуалните грехове, да обърнем гръб и да споделим на някой приятел, който да знае за тези наши изкушения и слабости.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ И ОБОБЩЕНИЕ

В тази глава разгледахме главно две теми.

а. Божият промисъл и благословение за човека чрез делото на Благовестието, в което ние сме: спасени, благословени, наследници, ставаме едно в Христа, изкупени сме, имаме надежда.
б. Молитвата, нейното практикуване и как тя влияе на духовния ни напредък.

Молитвата е връзка с Бога. Това е начин на живот, в който търсим Бога и желаем да Го познаваме. В отклик на това Бог дава мъдрост и откровение и разкрива Себе Си, така че човек да може да Го познае и да расте духовно. Ако нямаме това общение, ние не можем да се наречем християни. Познаването на Бога става чрез Словото и молитвата и ако молитвата липсва, ще липсва и истинското познаване на Бога.

В заключение можем да кажем, че колкото повече познаваме Бога, толкова повече радостта и удовлетворението в живота ни са по-големи. Тогава, когато растем в познаването си на Бога, ние се променяме и нашата любов към Бога и хората расте. Тогава грехът не изглежда сладък за нас, а е нещо неприятно и гнусно, от което искаме да страним. Това е и делото на благовестието в живота на човек. Призовава го към спасение и познаване на Бога, след което го води в освещение и пребъдване в Христос.

ЕФЕСЯНИ 2:1-10

ВЪВЕДЕНИЕ.

В посланието към Ефесяните Павел поставя една основна тема, която развива в цялата книга. Тази тема е наречана “Христовата тайна”. В първа глава Павел разкрива, че Суверенният Бог ни е избрал и предопределил за спасение. Павел се моли за ефесяните да осъзнаят дълбочината на тази тайна, в която Христос съживява и обединява всичко в едно. Първа глава завършва с това, че след възкресението Отец покори всичко под нозете на Исус и Го постави да бъде глава на Църквата. Втора глава е продължение на това, за което Павел се моли. Тук предстои да разгледаме онова, което Бог направи чрез смъртта и възкресението Си за целия свят.

ПРОЧИТ НА ТЕКСТА.

1. Коя е думата, с която бихте описали света и хората около нас?
2. Как бихте описали човек, който е жив? Как бихте описали човек, който е мъртъв?
3. Какви са вашите наблюдения върху текста?
4. Защо Павел описва хората по този начин? Какво означават тези прилагателни, с които Павел описва ефесяните? (стих 1-3)
5. Какво ни разкриват думите „Бог обаче“?
6. Какво ни разкрива пасажът за отношението на Бога към човека? Кога Бог е започнал да ни обича?
7. От пасажа разбираме, че спасението е единствено и само по милост от Бога и човек няма заслуги за това. Каква е цената, която човек трябва да плати, за да стои в това спасение?
8. Какво означават думите в 10-ти стих, че „Бог отнапред е определил да ходим в добри дела“?
9. Кога започваме да обичаме другите хора?
10. Бог ни е подсигурил всяко благословение за живота и благочестието, но много често ни е трудно да живеем в искрена любов. Кога ни е най-трудно да обичаме и какво можем да направим, за да обичаме другите в такива ситуации?
11. В следващите 5-10 мин. помислете за едно или две неща във вашия духовен живот, в които искате да видите развитие. Отделете време да се помолите и в отклик на Словото да помислим за нещо практично, което можем да направим в следващия месец, за да растем в определените области. Който иска може да сподели какво решение е взел.

БЕЛЕЖКИ ЗА ВОДЕЩИЯ

1. Коя е думата, с която бихте описали света и хората около нас?

- Красив.
- Пъстър.
- Чуден и уникален.
- Жив, но в същото време и мъртъв.
- Място, където се преплитат добро и зло, любов и омраза.
- Грешен и поробен.
- Пълен със знание и невежество.

2. Как бихте описали човек, който е жив? Как бихте описали човек, който е мъртъв?

- Топъл.
- Жизнен.
- Подвижен.
- Чувства.
- Взима решения.
- Обича.
- Разсъждава.
- Развива се.
- Откликва.
- Общителен.

И много други. Обратното на всичко, което е описано за живия човек, е описание за мъртвия човек.

3. Какви са вашите наблюдения върху текста?

- Пасажът е разделен на 3 части, които описват нашето минало, настояще и бъдеще. Те разкриват духовния растеж на всеки човек.
- Текстът описва духовния растеж на вярващия човек, като започва от неговата духовна смърт до срещата му с Бога, Който го възкресява и поставя в небесни места. След тези две части идва и третата част на духовен растеж, в която след спасението по благодат, Бог ни поставя в Христос и ни променя да вършим добрите дела, в които Той ни е определил да ходим.
- Главната тема може да бъде „Спасени по благодат“ или „От смърт към живот“.

4. Защо Павел описва хората по този начин? Какво означават тези прилагателни, с които Павел описва ефесяните? (стих 1-3)

Павел описва ефесяните и всички човеци като:

- Мъртви (Не може да се върне към духовен живот.)
- Престъпници (Бунтовници, които престъпват всяка граница, поставена от Бога.)
- Грешници (Хора, които са се провалили.)
- Водени от княза на въздушната власт (Поробени под властта на сатана)

- Синове на непокорството (Нежелаещи да живеят според Божията истина.)
- Изпълняващи волята на плътта и помислите (Отразява това, за което копнеят и живеят.)
- По естество сме били чада на гнева (Поради греха те стават обект на святия Божий гняв.)

Чрез тези описания, Павел иска да разкрие две неща:

а) Колко грешни и недостойни са за Бога.

б) В последствие това описание ще ни помогне да видим колко необятна и голяма е Божията любов и милост към нас.

5. Какво ни разкриват думите „Бог обаче“?

Тези думи са повратната точка в пасажа и историята на човечеството. Те говорят за това, че Бог има последната дума за всичко, че Бог обича да дава втори шанс. Библията ни разкрива Бога като поправител на развалини (Исая 58:12). Исус е Този, Който възстановява онова, което е било разрушено чрез Адам (Рим. 5).

6. Какво ни разкрива пасажа за отношението на Бога към човека? Кога Бог е започнал да ни обича?

Въпреки това, което сме, Исус показва милостта си към нас.

- Той е милостив към нас.
- Той ни е възлюбил с голяма любов.
- Той ни прие за скъпоценни, когато не струвахме нищо.

Той е започнал да ни обича още от вечността. Преди света да бъде създаден, ние сме били в Неговото съзнание и сърце като възлюбени деца. (Ефесяни 1:4)

В стихове от 4-7 Бог ни разкрива като Негови възлюбени от преди създаването на света, но тези стихове разкриват и до кога ще показва любовта си. Той не просто ще продължава да показва любовта си, докато сме живи на земята, но Исус ще продължи да я показва през цялата вечност. Това е любов, която не бихме могли да изчерпим или опознаем докрай дори и през вечността.

7. От пасажа разбираме, че спасението е единствено и само по милост от Бога и човек няма заслуги за това. Каква е цената, която човек трябва да плати, за да стои в това спасение?

От пасажа разбираме, че е невъзможно спасението да бъде заслужено по някакъв начин, но в известен смисъл всеки спасен плаща цена. Още когато бяхме мъртви за Бога и живи за плътските страсти, Исус дойде и ни съживи. Той направи това понеже за нас като духовно мъртви е невъзможно да отидем при Бога. Един мъртъв човек не може да се промени. В него няма живот и сила да направи каквото и да е от себе си. Нужна му е намеса отвън, от някой, който ще го съживи.

Цената, която човек плаща, за да стои в новия живот, подарен от Христос, е тясно свързана с това да не живее по стария си начин на живот, но да живее за Бога, като се променя според волята и Словото Му. В началото на спасението Бог съживява духа на човека, но за да продължава да стои в това състояние, човекът трябва да „умре отново“ *(за грешното си минало и желания)*. Това е трудно начинание, но с Христос на наша страна е възможно. Словото ни казва, че „*Този, Който е в нас е по-силен от онзи, който е във света*“. Словото ни казва, *че „тялото е немощно, но духът е бодър“*. Словото ни призовава да обновяваме умовете и мислите си. Причината е, че Бог знае слабостта на нашето естество и склонността на човека към греха. Но най-силното нещо, което

Библията ни казва е, че самият Бог е с нас. Тя казва, че „Той е Начинателя и Завършителя на нашата вяра“.

Бог ни дава насърчение във II Петрово 1:3-11 да стоим в избора и призива на Бога, като вършим добродетелите, изброени там, за които Той ни е дал и силата да ги търсим, получим и развиваме.

„[3] Неговата божествена сила ни е дарила всичко, потребно за живот и благочестие, чрез познанието за Онзи, Който ни е призовал със Своята слава и съвършенство. [4] По този начин са ни дарени скъпоценни и възвишени обещания, за да избегнете пагубните желания на този свят и да станете чрез тях съпричастни на божествената природа. [5] Тъкмо затова положете всички усилия да прибавите към вярата си добродетел, към добродетелта – познание, [6] към познанието – въздържание, към въздържанието – търпение, към търпението – благочестие, [7] към благочестието – братски чувства, към братските чувства – любов. [8] Защото, ако притежавате тези добродетели и се усъвършенствате в тях, те няма да ви оставят бездейни и безплодни в познанието ви за нашия Господ Иисус Христос. [9] А у когото от вас ги няма, той е сляп, късоглед и е забравил, че се е очистил от предишните си грехове. [10] Затова, братя, старайте се още повече да утвърдите вашето призоваване и избиране. Ако вършите това, никога няма да сгрешите [11] и тъкмо така ще получите пълно право да влезете във вечното царство на нашия Господ и Спасител Иисус Христос.“

В заключение на този въпрос можем да кажем следното: Ако до момента на спасението човекът е бил жив за света, сатана, греха и всякаква плътска страст, от този момент нататък, той трябва да умре за този начин на живот, за което ни призовава и Словото като казва: *„Бъдете святи, защото и Аз съм Свят“.*

8. Какво означават думите в 10-ти стих, че „Бог отнапред е определил да ходим в добри дела“?

Вижте Ефесяни 4:24; 5:1-21 и Тит 2:14. Да се прочетат в края на въпроса за повече яснота.

Тези стихове разкриват повече какви са тези дела, за които сме създадени и призовани.

- Това не е просто заповед, а цел, за която Бог ни е създал.
- Думите на тези стихове са свързани с това да живеем живот, достоен за спасението, което Христос изработи за нас. Да стоим в святост, смирение, покорство и любов пред Бога. Но освен това този стих е свързан и с това да проумяваме Божията воля за живота ни. Да разбираме призива, волята и водителството на Бога.

9. Кога започваме да обичаме другите хора?

- Това е различен процес при всички и зависи от взаимоотношенията на хората.
- При някои това може да бъде с опознаване и прекарване на време заедно.
- Още от ранна възраст децата имат привързаност към родителите си.
- Има и друг момент, различен от останалите. Това е, когато човек знае, че ще бъде родител. Той започва да обича детето си още преди да е било родено или оформено. Вече мечтае за него и търси име, което да му даде. Започва да мисли за неговата сигурност и бъдеще. Мисли си за това, как да го възпитат и на какво да го научат. Поглеждайки към Библията и дори в Ефесяни 1-ва глава, ние можем да видим образа на Баща, който има грижата за всяка нужда.

ЕФЕСЯНИ 2:11-22

ВЪВЕДЕНИЕ.

1. Докато слушате, си представете следната ситуация и опишете как се чувствате? Какви мисли провокира това във вас?

   Представете си, че сте роден в свят, разделен на две части от една огромна стена. Тя разделя всичко стойностно и добро в живота, което човек може да намери. Стената разделя надеждата за живот от безнадеждността и отчаянието. Опитвате се да я прескочите, но без успех. Разбирате, че е невъзможно за преминаване на отсрещната страна, когато виждате, че онези, които са близо до това да прескочат, биват убивани.

   Днес ще изучаваме Ефесяни 2:11-21. В този пасаж ще разгледаме какво Бог ще направи за нас и ще видим събарянето на една голяма стена, която е отделяла народите от евреите. Цялата втора глава се дели на две основни части. В първата част главната тема е нашето лично стоене пред Бога, а във втората, която предстои да изучаваме, се говори за нашето стоене пред Бога като общност, като едно цяло.

ПРОЧИТ НА ТЕКСТА.

2. Какви са вашите наблюдения върху пасажа? Какви контрасти са използвани в текста? Кое ви прави впечатление? На колко части можем да разделим пасажа?
3. По какъв начин Павел описва ефесяните и всички езичници?
4. Погледнете стихове 11 и 12. Защо евреите и езичниците са описани по такъв начин? Каква е целта на Павел с тези думи?
5. Какво ни разкрива пасажа за личността на Исус Христос? Кой е Той?
6. Погледнете стихове от 13 до 17. Каква е главната цел на Павел в тези стихове? По какъв начин Павел я представя?
7. В стих 14 Павел говори за стената, която е съборена от Христос. Какво иска да каже Павел чрез този пример, който дава на Ефесяните?
8. В какво се изразява враждата, за която Павел говори в стих 15?
9. В следващите стихове (16-19), Павел развива постепенно темата за това, че сме едно тяло, едно семейство, базирано на основата на апостолите и пророците. Какво означава това и как човек може да бъде съграден на тази основа?

10. Възможно ли е да градим на друга основа освен на Христос? Какви примери намираме в Библията за това? Кои са тези други основи днес?
11. Защо Христос е правилната основа, на която човек може да изгради живота си? Защо това е така?
12. Какви са най-често срещаните битки, които водим в Църквата днес? Как да се справим с тях по правилния начин?

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Предполагам всички ние знаем романтичната история за Ромео и Жулиета. Това са деца на две семейства, между които е имало голяма вражда. Техните семейства са изпитвали омраза един към друг и са имали намерението да се унищожат. В шекспировата пиеса, Ромео и Жулиета се влюбват и успяват да се оженят с помощта на един свещеник. Двамата стават едно. Но в пиесата историята завършва с трагедия. Влюбените умират.

Историята за идването на Исус обаче завършва добре. Краят на Ефесяни 2:15 казва, че ние имаме мир в Исус. Също като враждуващите семейства на Ромео и Жулиета, евреите и езичниците също са имали вражда помежду си. Това също е вражда на две семейства, в която Христос се намесва. Той дойде, взе отделните родове и ги направи едно, като ги помири и унищожи враждата, породена от неизпълнимия за човека закон, която е съществувала между тях. Освен, че ги помири и ги направи едно, Христос ги постави на една по-добра основа, основа на апостоли и пророци, основа, която може да бъде описана единствено с Божествената личност на Христос.

2. Какви са вашите наблюдения върху пасажа? Какви контрасти са използвани в текста? Кое ви прави впечатление? На колко части можем да разделим пасажа?

Можем да разделим пасажа на три части.

- от 11-ти до 12-ти стих
- от 13-ти до 17-ти стих
- от 18-ти до 21-ви стих

3. По какъв начин Павел описва ефесяните и всички езичници?

- Езичници по плът;
- Наричани необрязани от тези, които се наричат обрязани;
- Отделени от Христос;
- Отстранени от Израилевото гражданство;
- Чужденци към заветите на обещанието;
- Без надежда;
- Без Бог;
- Но сега чрез кръвта на Христос са близо;
- Благовества им се мир;
- Имат достъп при Отца чрез Святия Дух;
- Не са вече странници;
- Не са пришълци;
- Те са съграждани на светиите;
- Членове на Божието семейство;
- Съградени върху основата на апостолите и пророците, като крайъгълен камък е сам Христос;
- Свят храм на Господа, в който се вграждат заедно в Духа за Божие обиталище.

4. Погледнете стихове 11 и 12. Защо евреите и езичниците са описани по такъв начин? Каква е целта на Павел с тези думи?

В 11 и 12 ст. апостолът напомня на своите читатели, че преди обръщението си те са били езичници по рождение и следователно отделени от юдеите. Първо те са били презрени. Това се вижда от факта, че езичниците са били наричани „необрязаните“, понеже не са имали знака на обрязването в своята плът, който е отделял израилтяните като народ на Божия завет. Думата „необрязаните" е била обидно нарицание, подобно на нарицанията, с които хората се обръщат днес към презрени етнически групи. Можем да усетим силата на нейното ужилване, като прочетем какво казва Давид за езичника Голиат: „Кой е тоя необрязан филистимец, та да хвърли презрение върху войските на живия Бог?“ (I Царе 17:26)

За разлика от тях юдеите са наричали себе си „обрязаните" и много са се гордеели с това име. То ги е отделяло като избран Божи народ на земята, различен от всички останали народи. Павел сякаш се дистанцира от тяхната гордост, като казва, че това обрязване е било само „обрязване на плътта, което се извършва с ръце", т. е. било е само физическо. Въпреки че външно израилтяните са носели белега на народ на Божия

завет, вътрешно те не са притежавали истинска вяра в Господа. *„Защото не е юдеин оня, който е външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта; а юдеин е този, който е вътрешно такъв; и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата; чиято похвала не е от човеците, а от Бога"* (Рим. 2:28, 29).

Но независимо дали юдеите са били обрязани в сърцето или не, главното в 11 ст. е, че в своите собствени очи те са били истинските хора, а езичниците — презрените. Това противопоставяне между юдеи и езичници е най-голямата вражда, която светът е познавал някога. Юдеинът се е радвал на едно изключително привилегировано положение пред Бога (Рим. 9:4, 5). Езичникът е бил чужденец. Ако той е искал да се поклони на истинския Бог по определения начин, той всъщност е трябвало да стане юдейски обръщенец (какъвто е случаят с Рахав или Рут).

Юдейският храм в Ерусалим е бил единственото място на земята, където Бог е бил поставил името Си и където хората са можели да дойдат при Него. Езичниците изобщо не са имали право да влизат във вътрешните дворове на храма под заплаха от смъртно наказание.

В разговора Си с една езичница от Тирската и Сидонската област Господ Исус изпитва нейната вяра, като представя юдеите като деца в къщата, а езичниците — като кученца под масата. Жената признава, че е само едно малко кученце, но тя Го моли да ѝ позволи да се нахрани с някои от трохите, които децата изпускат под масата. Едва ли е нужно да казваме, че вярата ѝ е възнаградена (Марк 7:24—30).

Тук, в Ефесяни 2:11-12, апостолът напомня на своите читатели, че преди това те са били езичници и следователно — презрени, с което той помага да осъзнаят какво е било тяхното положение спрямо Бога тогава и сега в Христос. Това е едно въведение в това, което има да каже след това. Това е основата, на която Павел стъпва, за да опише и докаже, че в Христос всички ние сме едно, с еднакъв достъп до Бога и с едно наследство.

5. Какво разкрива пасажа за личността на Исус Христос? Кой е Той?

- Той проля кръвта Си;
- Той е нашият мир;
- Той направи двата отдела в едно;
- Той събори стената/преградата;
- В плътта Си Той унищожи враждата, която идва от закона;
- Исус примирява чрез кръста двата отдела (езичници и евреи);
- Исус дойде и благовества мир на тези, които са близо и на тези, които са далеч. (юдеи и езичници);
- Исус е нашият достъп до Отца (за всички човеци);
- Исус е основата и крайъгълния камък на Църквата за всички. (Това е повече от достатъчно и достойно, за да прославим Исус и да се радваме и благодарим за това, което Той е направил за нас!)

6. Погледнете стихове от 13 до 17. Каква е главната цел на Павел в тези стихове? По какъв начин Павел я представя?

Главната цел на Павел в тези няколко стиха е да разкрие Христос като „Нашия Мир". Той казва това много структурирано, като използва характерен метод за изказване и описание в литературата, който често е бил използван по това време. Този метод се казва ХИАЗЪМ или ХАЯЗЪМ!

- Хиазъм (от гр., *chiázō, 'оформям като буквата 'x'),* е литературен похват, който разкрива по-дълбоко значение на пасаж в Писанието, отколкото е видно при повърхностен прочит на същите стихове. При него потокът на мисълта не

протича последователно от началото до края (A–B–C–D–E), а е представен в огледална структура (A–B–C–B'–A'), при която първата и последната част са сходни и рамкират втората и предпоследната, които също носят близка идея и т.н., а най-важното послание е в центъра. Причината за голямото му разпространение в древността е проста – тогава са липсвали препинателни знаци и рамкирането на идеите в сходни думи и изрази бил единственият начин те да се обособят една от друга.

A. Това, което Бог е направил: Поставени близо чрез кръста (стих 13)

B. Исус е нашият мир (стих 14)

1.Враждата (стих 15)

2. В Себе Си (стих 15)

3. Две в едно (стих 15)

C. Исус въдвори мир (стих 15)

3. Две в едно (стих 16)

2. Чрез кръста (стих 16)

1. Враждата (стих 16)

B. Исус благовества Мир (стих 17)

A. Това, което Исус е направил: Тези, които бяха далеч, дойдоха близо

В тези няколко добре структурирани стиха Павел иска да изтъкне Исус не просто като миротворецът – Онзи, Който помага двете страни да бъдат помирени и да бъдат едно, но като самия Мир. Христос е нашият мир. Той донесе мир. Той дойде, за да можем да сме в мир помежду си.

Сега не забравяйте, че Павел говори преди всичко за отношенията между християнските евреи и християнските езичници. Това включва израилтяните и палестинските християни. Хората се опитват да изградят мир в Близкия изток в момента. Различни хора, организации и политици се опитват да бъдат миротворци, но единственият начин това да се случи, е да се доведат и двете страни при Христос. Мирът няма да дойде по друг начин, защото Самият Той е нашият Мир.

7. В стих 14 Павел говори за стената, която е съборена от Христос. Какво иска да каже, Павел чрез този пример на Ефесяните?

Този термин „стената" е използван от Павел умишлено. Този термин се е отнасял до храма по времето на Павел. В този храм е имало една стена, която отделяла езичниците от евреите. На езичниците не е било позволено да преминават тази стена и който е дръзнел да го прави, е рискувал да загуби живота си. Имаме тази информация от археолози, които са открили останки от храмовете по времето на Павел.

Използвайки този термин, Павел подчертава враждебността между двете страни. Расовата омраза е била голяма и Павел знае това много добре. Самият той е имал опитност, свързана с тази така наречена стена - граница, която е отделяла езичници и евреи. В Деяния на апостолите 21-ва глава е описано как той е лъжливо обвинен в това, че е вкарал Трофим, езичник от Ефес, точно покрай тази бариера. Може би това е вдъхновило Павел да използва точно тези думи в Ефесяни 2:14. Той пише посланието към ефесяните от затвора в Рим, където попада след като вече е бил в Йерусалим и случката в храма с Трофим вече се е случила.

8. В какво се изразява враждата, за която Павел говори в стих 15?

Прочетете Матей 5:17. Как това се вписва с думите на Павел в стих 15 относно враждата?

Отговор на този въпрос намираме в Словото. Пасажът ни казва, че тази враждебност идва от закона и заповедите, които той съдържа. С други думи враждебността, която съществува между евреи и езичници идва от закона, който прави разликата между тези две групи от хора. Някои изследователи на Библията твърдят, че в нея можем да намерим повече от 6000 заповеди и правила, които трябва да бъдат спазени. Всичко това ни помага да можем да видим каква огромна стена стои между евреи и езичници.

Отговор на този въпрос можем да намерим, ако четем внимателно какво казва 14-ти стих в Ефесяни 2-ра глава. Там се казва, че Исус дойде да премахне враждата, не закона, а враждата, която съществуваше поради закона. Чрез това разбиране стигаме до още по-дълбоко и твърдо осъзнаване за това, което Исус е направил на кръста за нас. Той изпълни закона, защото никой друг не може да го стори и уби враждата, която закона е породил. По този начин Христос създаде мир в Себе Си и отново се връщаме в темата поставена от Павел, „Исус нашият Мир“!

9. В следващите стихове (16-19) Павел равива постепенно темата за това, че сме едно тяло, едно семейство, основано на основата на апостолите и пророците. Какво означава това и как човек може да бъде съграден на тази основа?

В този пасаж, ако приемем думите на апостол Павел буквално без да погледнем неговите думи в контекста на Библията и по-конкретно на Новия Завет, ние сме в опасност да си помислим, че тази основа в живота на вярващите в Ефес и по света е човешка.

Това, което стои зад думите на апостол Павел е личността на Христос. Основата, която апостолите и новозаветните пророци имат, е дадена от Христос. Човек може да бъде съграден на нея единствено и само чрез искрена вяра, покаяние, любов и копнеж за промяна по образа на Христос. По този начин стъпвайки на тази основа, според този пасаж, ние стоим на основа, която е нашият Мир - Исус Христос.

Всеки духовен прицип, разбиране и откровение, които апостолите и пророците имат в Новия завет и в живота си, са били положени от Христос. Апостолите са били онези, които са прекарвали най-много време с Христос, те са били най-близките Му на земята. През годините, в които Исус е бил с тях, Той ги учел и им обяснявал за Божието царство, за вярата, за приоритетите, за греха, покаянието, новорождението, милостта, прошката, любовта, молитвата, смирението, за идващите дни и последните времена, за Отец, за Себе Си и за Святия Дух, и за още много други неща. Това е основата, която Те приели от Исус и предали на всички човеци. Това била и последната заръка на Исус към тях и всички ученици в Матей 28:19-20, където отново можем да видим, че онези, които приемат Христос, приемат МИР и стъпват на тази основа като се съграждат в едно тяло с всички останали, които стоят на нея.

„И така, идете, правете ученици всичките народи и ги кръщавайте в Името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света. (Амин.)“

Да правим ученици означава да помогнем на хората да бъдат в мир с Бога и да съградят живота си на правилната основа Христос!

10. Възможно ли е да градим на друга основа освен Христос? Какви примери намираме в Библията за това? Кои са тези основи днес?

Да, възможно е. В Новия завет, историята на Църквата и днес в наши дни, ние можем да видим, че това е възможно да се случи.

В Новия завет виждаме един богат младеж да идва при Исус с очакване да разбере как да наследи вечен живот. Исус му каза, че трябва да продаде имота си и да го раздаде, но той не пожелава и се прибира у дома наскърбен. На това, което стана, **Исус каза, че богатият човек трудно ще влезне в Божието царство**. Причината е само една и тя е свързана с основата, на която е стъпил. За този младеж основата били парите. Те

били онова, което му дава сигурност и куп други позитиви, поради което на него му било трудно да продаде всичко и да следва Исус.

Друг пример на друга основа са Анания и Сапфира. Това са хора, в които желанието за слава, лъжата и показността били по-големи от смирението и искрената вяра в Христос. **Тяхната фалшива основа била техния егоцентризъм**. Дотолкова искали да извоюват име за себе си, че се опитали да излъжат Църквата, апостолите и Святия Дух. Знаем какво се случва с тях. Чрез примера на Анания и Сапфира виждаме, че основата, върху която Църквата е изградена, не толерира нещо друго, освен Христос в основата като крайъгълен камък.

Друг пример за фалшива основа, който можем да намерим в Библията е на фарисеите. Те са известни с тяхното лицемерие, лукавство, гордост, егоцентризъм. Всяко едно от тези е фалшива основа, но когато погледнем в дълбочина и потърсим мотивите на всичко това, което те правят, **можем да отличим жаждата за власт като основа на това поведение**. Жаждата за власт била тази, която е съветвала сърцата им да не приемат думите на Исус. На едно място Исус им задава директен въпрос, свързан с Йоановото кръщение и те разсъждават в сърцето си, че каквото и да кажат все ще бъде истина и ако изберат да отрекат това ще им навлече гнева на народа или сами ще се изобличат пред всички, че не приемат нещо, което Бог дава. Сърцата им били пропити с жажда за власт. Тази жажда приковавала сърцата им към мястото на управление. Исус говори много за тях. Дори на едно място казва „Не бъдете като тях!“. Слушайте какво ви казват, но не правете това, което правят. Страхът да не загубят духовния контрол и властта над народа ги подтикна да убият Исус.

11. Защо Христос е правилната основа, на която човек може да изгради живота си? Защо това е така?

На тази основа няма определени класи, които да разделят хората, защото всички изградени на тази основа са Христови. На Христовата основа няма бедни или богати, защото там Бог се грижи за всички и няма разлика в тяхната стойност, защото всички са купени с драгоценната кръв на Христос. Тази основа е правилната основа, защото на нея няма независима част, която да управлява, няма непокорна частица или област, която да възстава срещу другите. Всичко съградено на тази основа, независимо колко различни по род, вид и цел са частите, всички те са едно цяло, което работи в единство. На тази основа има само една власт и една цел. Властта е личността на Исус Христос, а целта е разширяване на Неговото царство.

Това тяло, за което Павел говори в Ефесяните е тялото и царството на Христос, в което всеки се вгражда като жив камък, чрез Божия Святи Дух, Който оживотворява и ни помага да стоим в Христос. Всеки човек, който стъпи с истинска вяра и посвещение на тази основа, ще разбере и осъзнае, че върху основата Христос не може да се гради с егоизъм. Това е така, защото в това тяло и тази основа царува даването, помагането, милостта, жертвоготовността и служението към другите.

Онзи, който стои истински на тази основа знае, че в тялото на Христос не е в лишение. В това тяло частите не се борят за власт, просто защото всички части осъзнават, че Исус управлява най-добре. Ръцете и краката ни не правят каквото си искат, защото нашето съзнание контролира всичко и пази тялото ни от нараняване. Така е и с Христос и Църквата. Той има най-добрия план, Той има най-голямата сила, Той знае най-добре какво е нужно да бъде направено. Именно поради тази причина няма борба за власт. Исус е Този, Който командва, поправя, задава посоката и мотивира всяка част.

В този ред на мисли може да се продължи да се доказва много защо Христос е правилната основа за живота на един човек, но бих добавил само още нещо. Христос е правилната основа, защото богатствата и скъпоценностите на този свят не могат да купят Исус и вечния живот в Него. Основата в Христос е вечна основа и който е част от тялото Му разбира и осъзнава, че най-скъпоценното нещо, което човек може да има

е Христос. В Неговото тяло няма сребролюбие и жажда за слава, защото има само една любов – Христос и една жажда за слава, отново за Христос.

12. Какви са най-често срещаните битки, които водим в Църквата днес? Как да се справим с тях по правилния начин?

Има битка, която се води от 2000 години. Безброй са ранени, жертвите са прекалено много. Бойното поле е кърваво и осеяно с телата на паднали войници.

Ние сме във война, която засяга всеки един от нас. Много хора от нашите църкви със сигурност са били или са ранени - може би са били наранени няколко пъти - може би са били ранени дори и тази седмица.

Докато говорим за тази война има един важен въпрос, който трябва да си зададем - кой е този враг, срещу когото се борим? Това е най-изненадващия аспект на тази война. Врагът, с когото сме ангажирани, сме самите ние. Ние се борим с други членове, други братя, други сестри от Божието семейство и това не е нещото, към което Исус ни е призовал. Ние поставяме етикети и различни имена на Църквата, ние сме склонни да влизаме в крайности в различни неща и да претендираме с ревност и себеправедност, че стоим в „чистотата и истината“.

Това, което казвам, няма за цел да хвърли петно на Църквата. Да не бъде! Но искам да покажа реалните обстоятелства, в които Църквата стои днес и това са нейните най-големи битки. Това са битките, които осъждат, отделят, слагат прегради и етикети и в крайна сметка плодът от това е, че расте един горчив корен, който поглъща цялото тяло.

В посланието към Евреите 12:15 се казва да внимаваме да няма горчив корен сред Църквата, някой който е в грях, а това може да бъде гняв, омраза, непростителност и много други производни от нараняването и обидата. В 14-ти стих на същата глава от Евреите се говори за това да търсим мир с всички човеци и освещението, без което няма да видим Господа. От тези думи разбирам, че Бог знае за склонността ни към проблеми и войни едни с други и заради това има толкова много наставления към нас как да живеем един с друг, и те са пропити с любов и милост. Бог е промислил за всичко и ни помага в слабостите ни, като ни дава наставления, за да ходим в любов, чрез силата на Неговия Свети Дух.

Като Църква, основана на Христос, ние трябва да ходим в благодат, мир, святост, любов, прошка, даване, но истината е, че понякога ние стъпваме встрани и се озоваваме там, от където Христос ни е извадил. Всичко това е, защото сме хора, несъвършени и с грешно естество. Поради тази причина се връщаме отново в позицията на езичниците и евреите.

Начинът, по който най-често човек стъпва на друга основа и се отделя от тялото на Христос (Църквата), се дължи може би на нараняване и обида. Нараняването, обидата, гордостта, премълчаването на истината или осъждането на нещо или някой човек в сърцата ни е това, което ни води към битките помежду ни и отделянето ни от тялото и основата на Христос. Грехът на нараняване и огорчение стои на вратата на всяко едно сърце.

Ако трябва да бъдем честни, Църквата никога не е била съвършена. Както преди, така и днес ние имаме „шпиони“ и „снайперисти“ в Църквата, които те следят и в момента, в който направиш нещо извън реда и закона, си наказан. Бих казал, че има и „сержанти и лейтенанти“, които си имат своите групички и заклеймяват всеки, който не е съгласен с тях. Има и „бизнесмени“, хора които са „благословени и просперираща“, пропити и изпълнени с любов към хората, но не към личността им, а към джоба и онова, в него.

Нека не се заблуждаваме. Мнозина са наранените в църквите ни от такива личности, които изброих. Мнозина са и отпаднали от вярата поради подобни неща.

Единственият начин да се справим с тези неща е като гледаме на Христос като съвършения пример и да си припомним, че Той обича всички. Да погледнем към хората с любов и да говорим истината. Библията казва, че любовта покрива много грешки. Библията ни казва да се претърпяваме един друг, да се изобличаваме с любов. Библията ни казва в Ефесяни 4:1-3: *„И тъй, аз, затворник за Господа, моля ви да се обхождате достойно на званието, към което бяхте призовани със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, като си претърпявате един друг с любов, и се старае в свръзката на мира да упазите единството в Духа.“*

ЕФЕСЯНИ 3

ВЪВЕДЕНИЕ.

1. Вярвате ли, че Бог има изкупителен план за целия свят? Обяснете защо?

ПРОЧИТ НА ТЕКСТА.

2. Какви думи използва Павел, за да опише благовестието?
3. Какво представлява Благовестието според него?
4. Каква е ролята на Църквата според Павел в този пасаж?
5. Какво иска да каже Павел в стих 13? В какъв смисъл неговите неволи са за наша слава?
6. Какво определение бихте дали за „вътрешен човек“? (ст. 16)
7. Според текста, какви са условията, за да се изпълним „в цялата Божия пълнота“?
8. Защо Павел се моли за ефесяните да познаят любовта на Бога по такъв радикален и пълен начин?
9. Какво научаваме за Бога/ Исус от този пасаж?
10. Какво практично нещо можем да направим, за да познаем Божията любов и да поставим Благовестието като приоритет за нас?

1. Вярвате ли, че Бог има изкупителен план за целия свят? Обяснете защо?

Всичко това, което ние знаем днес е много, много по-ясно от онова, което са имали хората от дните на Авраам и дори можем да добавим до Първата църква. Това, което праотците на вярата са копнеели да видят и да разберат, е Божият премъдър изкупителен план, но те са нямали възможността да го разберат и видят напълно. Бог обаче реши да го изяви в дните на Исус, след възкресението и началото на периода на Първата църква. Ние трябва да бъдем благодарни за това, което имаме, защото разбираме, виждаме и преживяваме това, което всички останали старозаветни вярващи са копнели да опитат. Нека благодарим на Бога за това, че е благоволил да открие тази велика тайна на нас обикновените, но възлюбени Негови деца.

5. Какво иска да каже Павел в стих 13? В какъв смисъл неговите неволи са за наша слава?

а. Причината за затварянето на Павел са езичниците. През цялото си служение Павел непрекъснато се сблъсква с жестока ненавист поради това, което проповядва, а именно — че сега вярващите езичници имат равни права с вярващите юдеи в християнската Църква. Конкретната причина за неговото арестуване и разпитване пред императора е лъжливото обвинение, че той е завел един ефесянин на име Трофим в онази част на храма, където езичниците нямат право да влизат (Деян. 21:29). Истинската причина, обаче, която се крие зад това обвинение, е жестоката враждебност на религиозните водачи.

б. Като има предвид величието на своето служение и чудните резултати, които произтичат от него, Павел напълно основателно насърчава светиите да не се обезкуражават, когато си мислят за неговите страдания. Той се радва, че понася скърби при изпълнението на мисията си сред езичниците. Вместо да се обезсърчават от неговите изпитания, те трябва да бъдат горди, че той е бил счетен за достатъчно достоен да понесе страдания заради Господ Исус. Те трябва да се радват, когато мислят за ползата, която тези негови скърби са донесли на тях и на други езичници, и трябва да гледат на неговото настоящо затваряне като на нещо славно, а не като на нещо позорно.

8. Защо Павел се моли за ефесяните да познаят любовта на Бога по такъв радикален и пълен начин?

Без вяра и любов не можем да приемем и живеем благовестието. Това е тайната, за която Павел толкова подробно говори и обяснява в това послание, и конкретно в тази глава от 4-13 стихове. Ако нямаме вяра, основана и вкоренена в Христос, и ако нямаме разбиране за Неговата любов, ние няма да можем да живеем Благовестието. Още повече, ние не бихме могли да страдаме за тази велика тайна, която днес е открита на нас.

10. Какво практично нещо можем да направим, за да познаем Божията любов и да поставим Благовестието като приоритет за нас?

Любовта на Бога се проявява по различни начини. Ако групата изпитва затруднения да отговори на въпроса, попитайте: **„По какви начини Бог разкрива любовта Си?“**. След това може да говорите за практични неща, които да изберете и да приложите съзнателно на практика в следващата седмица, месец и т.н.

Пример: Божията любов се проявява много често чрез Църквата. Бог може да снабди духовна, душевна или материална нужда чрез вярващ човек, който да ни подкрепи в молитва, съвет, изслушване, насърчение, финансова помощ и т.н. Често на нас като

хора ни е трудно да приемаме помощ или да се откриваме пред близки или по-далечни за нашите вътрешни борби и нужди.

През следващия месец може да споделим с някой наша нужда, в която да ни подкрепи или да ни даде съвет. Ако някой иска да ни подари нещо или да ни помогне, нека да го приемаме с благодарност и със съзнанието, че това е Божият промисъл и Любов към нас.

Пример: Време в Словото и размишляване целенасочено за Божията любов (1 час всеки ден). Пост и молитва.

Пример: Често преживяваме Божията любов, като се молим да получим нещо, но също така и като искаме и се молим за желание да я показваме на практика. Желанието да показваме любов и грижа към другите може да ни помогне да растем в любов към Бога. Това трябва да се практикува по следния начин: молитва и време с Бога за приемане и осъзнаване на любовта Му към нас и след това да показваме любов към другите.

ЕФЕСЯНИ 4

ВЪВЕДЕНИЕ.

В трета глава апостол Павел започва с това, че е затворник за Христос и споменава какво е Неговото дело сред езичниците. Той казва, че е поставен лично от Бога да служи на езическите народи, като им разкрива тайната, която е била скрита в Отца. Сега тази тайна се открива на народите по цялата земя и един от всички народи са тези в Ефес. Тази тайна е Христовото благовестие, заради което Павел и всеки един вярващ трябва да плати цена, за да го вярва, живее и споделя.

В трета глава Павел, въпреки оковите, в които се намира, се опитва да насърчи ефеските вярващи да не се обезсърчават поради състоянието, в което се намира. Той се моли за тях и всички светии по лицето на земята да бъдат утвърдени във вътрешния човек и основани на Христовата любов, да познаят и ходят в Божията пълнота. В края апостолът завършва молитвата си с тези думи: *„[20]А на Този, който може да направи несравнимо повече, отколкото молим или мислим, според действащата в нас сила – [21] на Него да бъде слава в църквата и в Христос Иисус през всичките поколения от векове и за векове. Амин“*

От четвърта глава посланието на Павел променя своя облик. От послание, което е изпълнено с духовни и теологични поучения, в тази глава той пише и много практични неща. Неща, които са в отклик на говореното до този момент в първите три глави. В предстоящата четвърта и останалите глави до края ще можем да разгледаме колко е практично Божието слово и как да го приложим в ежедневието ни като Христови ученици.

ПРОЧИТ НА ТЕКСТА.

1. Кои са нещата, към които този пасаж ни призовава?
2. Павел насърчава вярващите в Ефес да опазят единството в Духа. Защо Павел подчертава толкова силно темата за единството в посланието си до ефесяните?
3. Какво означават на практика думите: „като се претърпявате един на друг с любов“?
4. От прочетеното в тази глава, какво разбираме за това каква е Божията цел за Църквата? Какво Бог е направил, прави и ще направи за постигането на тази цел?
5. Какво означава да съблечем стария човек? Защо Павел използва този пример?
6. Павел казва да не даваме място на дявола в живота си, но как на практика можем да го постигнем?
7. Защо е толкова важно да не наскърбяваме Святия Дух? Как Святият Дух би могъл да бъде наскърбен?
8. Какво разбираме за Бога от този пасаж?
9. В тази глава има поне 39 неща, които Павел ни призовава да правим или да не правим. Отделете няколко минути да помислите и изберете поне едно или две от тях, в което искате да видите промяна и растеж в живота си.

БЕЛЕЖКИ ЗА ВОДЕЩИЯ

1. **Кои са нещата, към които този пасаж ни призовава?**

   - Тук започва практичната част от посланието. До този момент Павел е споделил с тях теорията и правилната теология. Сега обаче той започва един много дълъг списък с практични неща, съответстващи на всеки човек, който се нарича Христов ученик.
   - Живот, достоен за званието, към което бяхме призовани: смирение, кротост, дълготърпение, любов, търсене на мир, надежда, приемане, пазене на единството. Да бъдем усъвършенствани за делото на служението, за да достигнем единство на вярата. Да познаваме Божия Син. Да достигнем пълнолетно мъжество и да растем в Христовата пълнота.
   - Призовани сме също да не бъдем завличани от всеки вятър на учение чрез човешка заблуда. Призовани сме да не вярваме на измамни хитрости, но в любов да пораснем във всичко в Исус, Който е глава на Църквата и заради Когото Църквата расте.
   - Да не живеем както живеят езичниците, да съблечем стария човек, да се обновяваме в духа на своя ум, да се облечем в новия човек, създаден по образа на Бога в правда, святост и истина.
   - Да отхвърлим лъжата и да говорим с ближния си истината. Да се гневим, но да не съгрешаваме. Да не даваме място на дявола. Да не крадем, но да се трудим, като вършим с ръцете си нещо полезно, и да отделяме и за онези, които имат нужда.
   - Никаква гнила дума да не излиза от устата ни, но да излиза само доброто.
   - Да не наскърбяваме Святия Дух.
   - Всякакво огорчение, гняв, вик, хула, ярост, всяка злоба да се махнат от нас.
   - Трябва да бъдем един към друг: благи, милостиви, прощаващи един на друг, както Бог в Христос е простил на нас.

2. **Павел насърчава вярващите в Ефес да опазят единството в Духа. Защо Павел подчертава толкова силно темата за единството в посланието си до ефесяните?**

   Представете си за момент какво би станало, ако съберем на едно място терористи и военни, полицаи и престъпници? Това са две противоположни страни. Тези две страни не могат да живеят заедно. Този пример е несъвършен, но от части ни отваря врата, за да добием поне малка представа от това, което се случва сред вярващите в първата църква. Причината за това дебело подчертаване на единството е наличието на много и различни хора, които формират Църквата. Великото поръчение, което Исус даде на учениците и апостолите бе предназначено не само за евреите, но и за езичниците. От там идват и всички тези наставления от страна на Павел за единство, претърпяване, смирение, любов, кротост, прошка и други насърчителни думи за правилно поведение и запазване на мира между хората в Църквата. Павел много добре е разбирал нещата, които могат да разделят евреите и езичниците, а те не са малко. Това е основната причина той да пише за запазване на единството в Духа между всички вярващи. Той пише това, защото Бог казва, че няма вече евреи и езичници, а всички са едно в Христос. Всички са се кръстили в един Дух и всички вярват в един и същ Бог.

3. **Какво означават на практика думите: „като си претърпявате един на друг с любов“?**

   Да си претърпяваме един на друг с любов означава да си прощаваме взаимно грешките и провалите и да се приемаме независимо от различията в характерите, способностите и предпочитанията. Това НЕ Е външна любезност, докато вътре в себе си кипим от негодувание, а е обич към ония, които ни дразнят, безпокоят или притесняват. Ако нашето държание е само една външна обвивка и то различаваща се по съдържание от това, което е в сърцето, то това се равнява на лицемерие и стремеж към едно фалшиво единство.

4. **От прочетеното в тази глава, какво разбираме за това каква е Божията цел за Църквата? Какво Бог е направил, прави и ще направи за постигането на тази цел?**

   Божията цел за Църквата, описана в този пасаж, е:

   - Да се усъвършенстват светиите за делото на служението, за изграждане на Божието тяло.
   - Всички да достигнем до единство на вярата и на познаването на Божия Син.
   - Да достигнем зрялост и мъжество в познаване на Бога, за да не бъдем блъскани и завличани от лъжеучения.
   - Да живеем в любов и да пораснем по всичко в Него.

   За целта Исус е подсигурил дарби и таланти за Своята Църква. Това са дарове, с които всеки християнин ще участва активно, като ги прилага, за да бъде Църквата изграждана и приближавана към целта. Тези дарове са много и разнообразни. В този пасаж са споменати само някои от тях. На едни е дадено да бъдат пророци или благовестители, а на други апостоли или учители, пастири. Всички тези дарове имат своята духовна и физическа изява. Чрез благодат и помазание от Бога тези дарове имат силата и възможността да променят човек, като го доведат по-близо до Христос. Всички дарби и таланти, които първата църква е получила от Бога за разпространяване на Благата вест и изграждане на Църквата, са валидни и днес.

   Днес все още служението на апостолите продължава чрез Църквата и мисионерите, които тя изпраща по лицето на земята. Това са хора в апостолско служение, които благовестват, основават църкви и утвърждават хората във вярата. Днес все още има пророци, чрез които Бог говори на Църквата Си и на народите, като ги утешава и разкрива волята Си за времена като тези, в които живеем. Днес също така можем да видим силата на пастирското и учителското служение, което освобождава душите и умовете на хората от заблуди и фалшиви учения. Всички дарове, които Бог е дал на първата църква, не са престанали да бъдат изявявани в Църквата и чрез нея на народите. Те не са загубили давност, както някои хора твърдят, но Бог все още ги използва да призовава неспасените и да изгражда Църквата Си, като я прави да расте в Христова пълнота.

5. **Какво означава да съблечем стария човек? Защо Павел използва този пример?**

   Да съблечеш стара и мръсна дреха и да си облечеш нова и чиста дреха е нещо, което всеки един човек прави. В дните на Павел, макар и не толкова често, хората са заменяли старите и мръсни дрехи с нови и чисти. Интересно е, че апостол Павел използва обикновен пример от ежедневието, който може да бъде разбран от всички класи на обществото. Той казва една дълбока и основополагаща истина за живота ни, отношението ни и вярата ни в Бога. Той говори за новото сърце, което човек приема от Бога. Това е новородено сърце, което е загърбило стария начин на живот и живее за Бога. Павел говори на ефесяните от Божия страна и заявява пред тях да не живеят както езичниците. Те самите като народ се причислявали към езичниците, но след като повярвали те придобиват друга идентичност. След като са приели Христос за Господ и

Спасител, те са станали Божии синове и дъщери, деца на живия Бог. Тази идентичност е коренно различна от предишната, която са имали като езичници. Павел казва за старата идентичност (или с други думи „старата дреха“), че всички, които стоят в това състояние, са с помрачен разум и суетен ум. Това са хора, които са отстранени от Божия живот поради невежеството и закоравеното сърце, които са в тях. Това са хора, които са изгубили всякакво чувство и съвест, поради което се предават на сладострастие да вършат ненаситно всякакви нечистоти. Споделяйки тези неща за миналия живот, Павел сякаш казва на ефесяните, че с тази дреха на миналия живот, те няма да могат да стоят пред Бога. Пред Него се стои с дрехата на Христовата праведност, святост и истина, които се добиват чрез вяра в Него.

6. Павел казва да не даваме място на дявола в живота си, но как на практика можем да го постигнем?

а. От Божието Слово знаем, че дяволът обикаля като ръмжащ лъв и търси кого да погълне. Той иска да разруши Църквата и да спъне Божието дело. Павел добре е познавал на какво е способен дявола и поради тази причина той призовава църквата да не му дава място в живота им.

„А на когото вие прощавате нещо, прощавам и аз; защото, ако и аз съм простил нещо, простил съм го заради вас пред лицето на Христос, да не би Сатана да добие преимущество над нас ; защото неговите замисли не са ни неизвестни.“ II Кор. 2:10-11

Това, което можем да видим от този стих и от други е, че сатана използва различни области в живота на човек, за да нахлуе в живота му. Пример за това е непростителността, гневът, омразата, горчивината, обидата, гордостта, блудството, похотта и др.

б. Практичната част на този въпрос е свързана с контекста на този пасаж. В тази глава Павел дава 39 заръки. Всички те са свързани с това да правим или да не правим нещо. Ние не даваме място на дявола, когато не лъжем, не крадем, когато не сме егоцентрични, а даващи, мислещи и помагащи на другите. Да не излиза гнила дума от устата ни, а онова което е добро, него да казваме.

в. В тези и още много други области от характера и живота ни ще бъдем предизвиквани да изберем какво да направим. На кого ще дадем място в живота ни си остава наш избор.

7. Защо е толкова важно да не наскърбяваме Святия Дух? Как Святия Дух би могъл да бъде наскърбен?

Святия Дух е третото лице на Бога. Библията ни казва, че Той е Утешителят за Църквата. Сърцата ни са запечатани с Него. Святия Дух живее във вярващия човек (Рим. 8:9; I Кор. 6:19). Той е Силата, която задвижва Църквата. Святият Дух е Този, Който изобличава за грях и помага на човек да повярва, като разкрива Христос. Святият Дух е личност и предвид това, Той може да бъде наскърбен също както Исус, когато плака за Йерусалим или заради други неща (Мат. 23:37; Марк 3:5; Лука 19:41; Йоан 11:35).

Начините, по които можем да наскърбим Святия Дух са свързани с това да пренебрегваме личността Му и Неговото дело в нас. Това става като вършим самоволен грях с пълното осъзнаване какво правим и защо го правим. Когато не се покоряваме на Божия Дух, а на плътта си, ние стоим в грях, а грехът е пълната противоположност на Бога. В Бога е пълното съвършенство, живот и ред, а грехът носи хаос, разруха и смърт. При самоволно решение да живеем в грях и да угаждаме на плътта си, ние се причисляваме към онези, които пренебрегват Божието присъствие и благодат, които са ни дадени за благословение, освещение и най-вече, за да имаме взаимоотношение с живия Бог.

Самоволните грехове може да бъдат разнообразни. Това може да бъде: *гняв, непростителност, лъжа, блудство, неприличен изказ, лицемерие, егоизъм, гордост, идолопоклонство и др.*

Всичко, което измества фокуса ни от Бога и всичко, на което придаваме по-голяма стойност от Него се превръща в идол и грях, който наскърбява Святия Дух. Това може да бъде: Облеклото ни и как изглеждаме, пари, хора, на които държим повече отколкото на Исус, служението, което така силно желаем, че забравяме за Онзи, заради Когото и на Когото служим. Мнението на хората често става голяма спънка за нас и с времето може да се превърне в идол, за който ни е грижа т.е. какво ще мислят за нас. Образованието, колата, която караме и работата, която имаме или предстои да имаме, може да се превърнат в идоли и неща, които да наскърбяват Святия Дух.

Насред всички тези неща, които наскърбяват Святия Дух, има и други, които ние не винаги успяваме да видим или ако ги виждаме те са само „малки пропуски/грешки". Това може да е:

- Неспособността ни да казваме НЕ на добрите неща, които лесно може да ни отделят от онова, което Бог иска за нас. Това може да е служение или твърде многото покани за срещи от хора.
- Пропускането на четене на Божието слово и времето в молитва пред Бога. На много хора често се случва да пропускат това ценно време за ден, два или повече. Това често ни води до духовно отслабване и обезсилване. Белезите, по които можем да разберем, че това се случва са лесното раздразняване, липсата на радост, чувството на умора от служение, чувство на безразличие и други подобни на тези.

Всички тези неща ни водят към поведение, което наскърбява личността на Святия Дух. Пренебрегвайки авторитета на Словото Му и Неговото присъствие, ние казваме на Бога, че не ни е нужен и не искаме близост, че искаме нещо друго и това е нещо, което наскърбява Святия Дух.

8. Какво разбираме за Бога от този пасаж?

Това е нашият Бог. Той е подсигурил всичко, от което имаме нужда, за да живеем за Него. Имаме благодат от Него, имаме Неговите обещания, Неговата любов ни обгрижва, милостта Му ни привдига и прощава, но най-вече имаме Него самия. Всеки дар, благословение или каквото и да е добро нещо, което някога бихме могли да имаме, губи своята стойност, ако нямаме Него самия, Неговата личност, Неговото лице пред нас, което да ни осветява.

Поради това, което е Бог, нека с дръзновение и вяра прекараме следващите минути и помислим какво да направим, за да бъдем по-близо до Него. Той няма да ни остави сами в това. Той ще ни помогне да изберем областта на растеж, Той ще бъде с нас и докато полагаме усилия, няма да бъде безучастен, но ще ни даде сила, за да вървим напред.

9. В тази глава има поне 39 неща, които Павел ни призовава да правим или да не правим. Отделете няколко минути да помислите и изберете поне едно или две от тях, в което искате да видите промяна и растеж в живота си.

Отделете време за молитва.

Това е време, в което трябва да кажем на Бога за промяната, която желаем да видим в живота си, да искаме мъдрост как да постъпим и какви са практичните неща, които може да направим за постигането им. Това, че искаме да положим практични усилия, не ни прави легалисти и хора, които се опитват със собствени сили да се променят. Това е точно обратното. Понеже Божията любов съкрушава сърцата ни, ние сме подтикнати към промяна и това е причината да желаем да полагаме усилия за промяна.

Нашите усилия разбира се не са достатъчни за пълна промяна, но Библията ни казва, че Бог ги изисква от нас. Той иска да положим всяко старание. Това е принципа за промяна в един човек, който е положен в Библията - Любовта на Бога, съкрушеното човешко сърце. Тази любов го води към покаяние, след което това покаяние трябва да бъде облечено с дела, съответстващи на изповедта. Това са усилията за ходене в святост от страна на човека и в целия този процес от началото до края Бог излива Своята благодат, за да устояваме и да търсим и ходим в освещаване на сърцата ни.

ЕФЕСЯНИ 5

ВЪВЕДЕНИЕ.

1. Колко често се вглеждаме в огледалото и колко време прекарваме оглеждайки се в него?

ПРОЧИТ НА ТЕКСТА.

2. Кои са нещата, към които този пасаж ни призовава да бъдем подражатели на Бога?
3. Какво означава да ходим в любов?
4. Павел казва, че Христос принесе себе Си в принос и жертва пред Бога. Какво означават тези думи две думи: принос и жертва?
5. Какво казва този пасаж за вярващите и за невярващите? Какво означава да бъдеш дете на светлината?
6. Какво иска да каже Павел чрез думите в стих 14. Затова е казано: *„Събуди се ти, който спиш , и стани от мъртвите, и ще те осветли Христос“*?
7. Какво разбираме от пасажа за изпълването с Божия Дух?
8. Какво означават думите в стих 32-ри, *„Тази тайна е голяма, но аз говоря за Христос и Църквата“*?
9. Какво ни казва този пасаж за Бога?
10. Този пасаж ни говори за това как да приличаме на Христос и следващия въпрос е свързан с това да бъдем като Него. Този въпрос е личен и специфичен за всеки един от нас. В коя област на този етап от живота ви бихте желали да приличате повече на Христос? От какво имате нужда, за да можете да растете към духовна зрялост?

БЕЛЕЖКИ ЗА ВОДЕЩИЯ

1. **Какво означава да ходим в любов? (стих 1-2)**

   Този въпрос е важно да бъде разбиран правилно. Това ще окаже важна роля за нашето духовно израстване в зрялост. Обикновено отговорите на въпросите, които си задаваме, са тясно свързани с това дали сме разбрали правилно въпроса. Този принцип важи и за този въпрос за ходенето в любов. Като вярващи ние трябва да разбираме правилно въпросите и посланията, които ни се предлагат, защото това оказва крайно и силно влияние върху формирането на нашата личност, разбиране и живота ни във всеки един аспект.

   Отговорът на въпроса какво означава да **ходим в любов** е тясно свързан с думите на ап. Павел в стих 2. Да живеем в любов както Христос ни възлюби и предаде себе Си за нас като принос и жертва на Бога за благоуханна миризма. Това е една неегоистична любов, която мисли за другите. Тази любов иска да служи, търси да даде. Тази любов също търси мира. Любовта, към която ни призовава ап. Павел, е облечена в смирение, прошка и търпение спрямо другите. Да ходим в любов най-вече означава да се стремим да бъдем като Исус и да обичаме, както Той обича. (Йоан 13:34) Ходенето в любов е да се отдадеш на другите. Точно това направи и Христос. Той предаде Себе Си заради нас и Библията описва това отдаване като един доброволен принос и жертва пред Бога за нас. Тези думи *принос и жертва* са думите, които не можем да подминем с лека ръка и е нужно да помислим малко повече какво е тяхното значение в по-голяма дълбочина.

2. **Павел казва, че Христос принесе себе Си заради нас в принос и жертва пред Бога. Какво означават тези две думи - принос и жертва?**

   Можем да видим на много места в Стария завет от Адам и Ева до пророците, че човек е носил своите приноси пред Бога. Приносът сам по себе си е даване и в случая на Христос, това даване е доброволно (Йоан 10)**.** Старият завет говори за приноси и жертви - все неща, които са коствали нещо на човека, който ги принася пред Бога чрез свещениците. Принос е всяко нещо, което ние решим да дадем на Бога, а самата жертва включва един допълнителен елемент към приноса и това е смъртта или да умреш, за да се отречеш от себе си. Битие 8:21, Левит 1:9 и много други стихове говорят за принос и жертва пред Бога. Всички тези приноси и жертви, които са коствали на евреите нещо, са били само един предобраз на онова, което има да стане в Христос. Той прие доброволно да стане принос и жертва заради нас. Той стана истинският принос за всеизгаряне и благоуханна жертва и миризма пред Бог Отец. Неговата жертва на неописуемо отдаване е възхвалена с израза „благоуханна миризма“.

   Един Божии служител коментира думите на Павел в стих 2 по следния начин: *„Тази жертва, която е била толкова неизмерима, толкова всеотдайна и толкова безценна, дадена за едни, които по самото си естество са толкова недостойни, е била израз на една любов, която е изпълнила Небесата с благоухание, а Божието сърце—с радост.“*

3. **Какво казва този пасаж за вярващите и за невярващите? Какво означава да бъдеш дете на светлината?**

   В тази глава можем да видим отново много наставления от страна на ап. Павел както в предишната глава. Тук той наставлява вярващите как да живеят като деца на Бога в този свят. Той поставя контраст между вярващите и невярващите, като дава пример с тъмнина и светлина.

Вярващи	Невярващи
Деца на светлината	Деца на тъмнината
Имат наследство в Царството	Нямат наследство в Царството
Делата им дават добър плод	Имат безплодни дела

Да бъдем деца на светлината е идентичност, която е следствие от новорождението ни от Бога. Да бъдем светлина означава, че няма от какво да се срамуваме. Такъв човек ходи в истина. Той е открит и делата му отразяват начина на живот, характера и целта, която иска да постигне. В светлината на този пасаж, да бъдем деца на светлината означава още да живеем свят и отделен живот за Бога. Както светлината е коренно различна от тъмнината, така и светостта е коренно различна от греха. Това са две крайни и противоположни позиции и места, в които човек може да се намира.

Исус казва в Йоан 11:9-10, че който ходи денем няма да се спъне, а който ходи нощем, не може да види къде ходи и се препъва, защото в него няма светлина. Това е много поучително за нас и също така ни помага да разберем по-добре думите на този пасаж. Като деца на светлината ние разбираме и осъзнаваме реалността и опасността в този свят, понеже ходим в светлината на деня. Но най-важното, което можем да видим, разберем и осъзнаем е изходния път и спасението от всяка опасност в този свят, а това е Христос и Неговото Слово.

Светлината е тази, която осветява тъмнината и прави всичко да става явно. Като деца на светлината, ние можем да ходим в процес на освещение, в който всекидневно светлината на Христос огрява сърцата и живота ни, като по този начин ние виждаме онова, което не е редно пред Бога в живота ни. Всичко това ни води към покаяние и всекидневно търсене на Бога с желание да очиства сърцата ни, за да приличаме повече на Него и да участваме в мисията Му на тази земя, за която сме определени от Него.

Хората в тъмнина не виждат тези неща. Те стоят в заблуда, заслепени от тъмнината, невиждащи и неосъзнаващи опасността, която ги грози. Грехът е това, което отделя човека от Бога за вечността и това е опасността, от която ние трябва да предпазим себе си, защото това носи вечна участ на всеки, който реши да остане там.

4. **Какво иска да каже Павел чрез думите в стих 14. Затова е казано: „Събуди се ти, който спиш , и стани от мъртвите, и ще те осветли Христос“?**

   Това е в контекста на споменатото малко по-горе за децата на светлината и децата на тъмнината. Тези, които са тъмнина, са хора живеещи в грях, чието сърце и съвест са притъпени до закоравяване, дълбок сън и смърт, от които само Святият Божи Дух и животворящото Му слово могат да го възкресят и събудят.

5. **Какво разбираме от пасажа за изпълването с Божия Дух?**

   - Разбираме, че изпълването с Духа е нещо, към което всеки вярващ е призован. В текста е споменато, че не трябва да се опиваме с вино, следствието на което е разпътство. Както ап. Павел, така и ние днес разбираме до колко фатален край може да доведе алкохола. Ефес по своето естество и значение е бил голям град за времето, в което Павел пише това послание. Хората в този град са издигали друго божество на име Диана. Те наричали това божество „Ефеската царица Диана“. Това било нейното римско име, а нейното гръцко име е Артемида.

     В голямата си част тогавашния свят е почитал и вярвал в тази богиня. В Ефес е имало голям и световно прочут храм, в който е било позволено неморално поведение. Хората се събличали голи и представяли телата си пред богинята,

като практикували всякакви сексуални извращения. Предвид тези факти за града и народа в Ефес, Павел дава много практични и целенасочени съвети как да живеят свят живот на място, където царува мрак. Той им казва да се изпълват с Божия Святи Дух и да отбягват виното, което може да ги доведе до неморално поведение, което би ги повлякло в тъмнината, от която са били взети, както е споменато в стих 8-ми.

- Ние разбираме също, че **изпълването с Духа става като се практикуват определени духовни дисциплини и практики.** Това е една здравословна духовна и животопроменяща храна за човека. Павел изрежда тези ценни практики за всеки вярващ: Песни, псалми, химни, молитви, общение, благодарност и в центъра на всичко това, което правим, да бъде Бог.

  Той да бъде издигнат и възпят, и на Него да бъде отдадена слава. Изброените в 19-ти стих неща, които вярващите трябва да правят, за да се изпълват с Божия Дух са и винаги трябва да бъдат Христоцентрични. Всяко едно от изброените е част от поклонението на вярващия човек пред Бога. Когато човек се покланя, той предава сърцето си на Бога.

  Такъв човек осъзнава какво е коствало на Исус, за да може човека да бъде спасен. Това осъзнаване води до живот на благодарност за всичко, което Бог е направил, прави и ще направи в живота на вярващия. По този начин човек се смирява пред Бога, казва „не“ на своите плътски желания и дава място на Божия Дух да царува и управлява живота му. Това е процесът, в който вярващия бива преобразяван и оприличаван повече и повече на Христа.

6. Какво означават думите в стих 32: *„Тази тайна е голяма, но аз говоря за Христос и Църквата“*?

Тези думи имат свой контекст, който можем да проследим от първия стих, но най-вече можем да видим в стих 22-ри.

За да отговорим на този въпрос, е нужно да обобщим пасажа до тук. От самото начало Павел започва да насърчава вярващите да приличат повече на Христос. Той ги нарича „деца на светлината“, на които плодът на делата им е винаги добър. Насърчава ги да странят от блудство, сребролюбие и да не изговарят празни, скверни думи. Насърчава ги също така всеки от тях да се изпълва с Божия Дух, като пеят духовни песни и благодарят на Бога. До стих 18-ти Павел учи и насърчава вярващите като общност и самостоятелно как да живеят за Бога.

От 22-ри стих той започва да увещава семействата между вярващите в Ефес как да се държат едни с други, като дава за пример взаимоотнопенията между Христос и Неговата църква. Така, той стига до стих 32-ри стих и казва, че това е една голяма тайна, но преди всичко това, той споменава това за Христос и Църквата. Интересно е да се зададе въпроса защо той увещава мъжете и жените и накрая завършва и казва, че това е за Христос и Църквата. В тази част от пасажа ап. Павел използва взаимоотношенията между Църквата и Бога, за да научи как семействата да имат благословен брак.

В този откъс от десет стиха често са употребявани думите: „както и Христос“ за пример на мъжете и думата „както и църквата“ за жените. С тези сравнения, които Павел прави, той затвърждава онова, с което започва в първия стих на тази глава: „Бъдете подражатели на Бога“. В този пасаж това е основната му тема.

Идеята да приличаме на Бога е много важна за нас. Тя трябва да бъде приложена във всяка сфера на живота ни, а бракът е една основна сфера от живота на всеки човек по лицето на земята. Това е първата институция, поставена от Бога на земята. Това е и една велика тайна, която е била дълбоко в сърцето на Бога. Посланието към ефесяните говори много за това как Бог още от преди създаването на света ни е избрал

да бъдем святи и осиновени чрез Христос за Негова слава. Това говорят първите стихове на първа глава. Бракът, като първата институция в света, е целял да бъде сянка и един земен, нагледен пример за това, което има да стане с Христос и Църквата. До момента, в който Христос не дойде и не извърши делото на кръста и възкресението, всичко това е било скрито от човечеството. Павел е успял да разбере това и именно това е и причината да каже тези неща за Христос и Църквата.

Библията ни казва, че Христос е Този, Който остави всичко, презря слава и величие и се смири, за да дойде и да откупи Църквата Си, Своята невяста. Филипяни 2-ра глава ни говори за това напускане на „дома“ и Отца от страна на Исус. Библията ни говори, че Христос се привърза до толкова към Църквата, че се пожертва за нея като агне, което не издава звук пред стригача си. Той бе бит заради нея. Той положи живота си заради нея, защото я обикна докрай. Това е изкупителното дело на Христос за Църквата. Библията ни говори за сватба, в която Църквата е булката, а Христос е младоженецът.

По този въпрос за великата тайна в стих 32-ри, един Божий човек е написал това: *„Тук Павел стига кулминационната точка на въпроса за брачните взаимоотношения, като съобщава тази чудесна истина, която досега не е била известна, а именно, че каквото е жената за съпруга, това е и Църквата за Христос. Когато Павел казва, че тайната е голяма, той няма предвид, че нейната тайнственост е голяма, а че значението ѝ е голямо. Тайната е чудното намерение на Бога, което е било скрито в Него през изминалите векове, но което сега се открива. Целта на това намерение е призоваването народите да бъдат един народ, който ще стане Тяло и Невяста на Неговия славен Син. По този начин брачната връзка е представена чрез един съвършен прототип във връзката между Христос и Църквата.“*

7. **Какво ни казва този пасаж за Бога?**
   - Христос ни възлюби и предаде себе Си за нас в принос и жертва на Бога. (стих 1)
   - Бог е определил наследство за вярващите. (стих 5)
   - Бог се гневи на греха и непокорството на човека. (стих 6)
   - Господ е светлина и всеки, който вярва, става светлина, както е Той. (стих 8)
   - Господ има конкретни желания и планове за човека. (стих 17)
   - Бог Свети Дух иска да изпълва сърцата и живота ни със Своето присъствие и сила. (стих 19)
   - Бог заслужава хваление, благодарност, почит и страх. (стихове 19-21)
   - Христос е глава на Църквата. (стих 23)
   - Христос възлюби Църквата и предаде себе Си за нея. (стих 25)
   - Христос освещава Църквата Си. (стих 26)
   - Христос е очистил Църквата Си с водно умиване чрез словото Си, за да я представи пред Себе Си чиста, славна, без петно и без бръчка, да бъде свята и непорочна. (стих 27)
   - Христос се грижи и поддържа Своето тяло, Църквата. (стих 29)
8. **Този пасаж ни говори за това как да приличаме на Христос и следващия въпрос е свързан с това да бъдем като Него. Този въпрос е личен и специфичен за всеки един от нас. В коя област на този етап от живота ви бихте желали да приличате повече на Христос? От какво имате нужда, за да можете да растете към духовна зрялост?**

За някои от вас това може да са духовни дисциплини, а за други съвет, някой наставник, приятел, с който да се молите, да се смирявате, да се въздържате от лоши думи или да оставите сексуален грях зад себе си. За всеки това може да е нещо различно.

Духовни дисциплини. По пътя към растежа много хора биха казали, че имат нужда от това да прекарват време в *Молитва и в Словото*. Това е наистина фундаментално за духовното изграждане.

- **Молитвата и Словото** са части от духовните дисциплини, които ни помагат в пътя и растежа в Господа. Ние имаме нужда от помощ и също така да практикуваме тези две дисциплини, но и много други, които да ни помогнат да достигнем духовна зрялост и Христоподобие.
- Друга духовна дисциплина, която може да ни приближи към духовна зрялост и Бога е **Изключване**. Това е излизането от виртуалния свят, fecebook и други социални мрежи, за да бъдем изцяло на разположение за Бог и хората около нас.
- **„В тайно“ –** Това е дисциплина, която в наше време не е практикувана от мнозина. Тази дисциплина изгражда човек в смирение. Това е моментът, в който си направил нещо добро, но не желаеш името ти да бъде издигнато и стоиш в анонимност. Друг начин е като не казваш на други това, което ти споделя някой човек. (Филип. 2:3, Мат. 6:6)
- **„Простота“** – Това е също една от дисциплините, които рядко се практикуват. Това е моментът, в който решаваме да живеем по-обикновен живот, за да може сърцето ни да не бъде привързано към придобивките на този свят и не на последно място, за да може да развием даващо сърце. По този начин ще даваме по-свободно за каквото и да е.
- **„Служение“** – Ние служим като жертвоготовно и доброволно споделяме своите ресурси с хората около нас. (Мат. 22:37-39, Йоан 13:14-17)
- **„Изповед –** Изповедта включва здрав и реалистичен преглед на нашия живот и споделянето на нашите слабости с друг, за да се опита напълно Божията прошка. (Яков 5:16, Пс. 139:23-24)

ДОПЪЛНИТЕЛНИ ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

9. **Какви са Божиите принципи и ред в семейството и взаимоотношенията между мъжа и жената според този пасаж? Какво казва Библията за това?**
10. **Какво иска да каже Бог на Църквата чрез този пасаж?**
11. **Какво иска да каже Бог лично на теб за периода, в който се намираш сега чрез думите на тази глава?**
12. **Как на практика можем да живеем думите в първи стих, *„И така, бъдете подражатели на Бога като възлюбени деца“*?**
13. **Какво означават думите на 11-ти стих, „а нямайте нищо общо с безплодните дела на тъмнината, а по-добре ги изобличавайте“?**

ЕФЕСЯНИ 6

ВЪВЕДЕНИЕ.

1. В следващите 5 – 15 минути отделете време за наблюдение на текста. Отбележете думи, изречения, части от текста, които ви правят впечатление. Отбележете също и въпросите, които този пасаж провокира във вас.

ПРОЧИТ НА ТЕКСТА.

2. Първите стихове ни описват правилните взаимоотношенията между родителите и децата. На база на вашите наблюдения и опит как бихте описали взаимоотношенията между тях в наши дни?
3. На какво се дължат проблемите във взаимоотношенията между децата и родителите? (Защо децата не се покоряват на родителите? Как родителите дразнят децата си?)
4. За възстановяването на едно взаимоотношение е нужно като начало поне едната страна да го желае истински. Предвид това, какво е нужно според вас да бъде направено от наша страна като първи стъпки към възстановяване на взаимоотношенията с родители и близки за нас хора?
5. В коя област на живота ни са насочени стихове от 5 – 9? Как и къде можем да приложим тези стихове на този етап от живота ни?
6. Какво знаете за войната? Какво определение бихте дали за войната?
7. От 10-ти до 20-ти стих се говори за духовната война в живота на вярващия човек и делото на Благовестието. Какво означава да заякваме в Господа и да бъдем облечени в Божието всеоръжие? Как можем да бъдем силни в Господа?
8. Каква е целта и защо трябва да бъдем облечени с всички тези атрибути? (За да бъдем подготвени всеки момент да се защитим в злия ден от противниците, които ни заобикалят. (стих 13))
9. Павел говори за молитвата в края на този пасаж. Какво е значението на молитвата за всеки човек, който иска да бъде облечен в Божието всеоръжие? До колко практикуваме това?
10. Какво разбираме за Павел от стихове 18-20?
11. Какво научихте от днешната дискусия и кое от наученото бихте желали да приложите в живота си в следващата седмица, месец или период от време?

БЕЛЕЖКИ ЗА ВОДЕЩИЯ

1. **В следващите 5 – 15 минути отделете време за наблюдение на текста. Отбележете думи, изречения, части от текста, които ви правят впечатление. Отбележете също и въпросите, които този пасаж провокира във вас.**

   а.) Текстът може да бъде разделен на две основни части. От 1-9 ти стих и от 10 до края на главата.

   - 1-4-ти стих се говори за децата и духовните/земните родители.
   - 5-8-ми стих се говори за това как слугите да живеят и да вършат своята работа.
   - 9-ти стих говори за господарите, как да живеят и как да се държат с подчинените на тях хора.

   б.) От 10 – 24-ти стих се говори за Божието всеоръжие и делото на Благовестието.

2. **Първите стихове ни описват правилните взаимоотношенията между родителите и децата. На база на вашите наблюдения и опит как бихте описали взаимоотношенията между тях в наши дни?**

   Това е личен въпрос, на който може би не всички биха отговорили, но би било хубаво, ако водещият прояви смелост и сподели с искрено сърце за себе си, но с повече от няколко думи. Това би помогнало на останалите да се отпуснат и да споделят. По-долу има въпроси, които да подпомогнат дискусията.

   - Мислите ли си, че родителите ни ограничават с тяхното разбиране за живота?
   - Мислите ли, че можете да споделяте с тях и да бъдете открити за всичко?
   - Какви са най-честите проблеми между родители и деца?
   - Кои от тях се отнасят за вас и родителите ви?

3. **На какво се дължат проблемите във взаимоотношенията между децата и родителите? (Защо децата не се покоряват на родителите? Как родителите дразнят децата си?)**

   Що се отнася до взаимоотношенията между родители и деца, ние бихме могли да кажем, че все по-често в наши дни можем да видим колко е трудно да се изгради едно добро и здраво взаимоотношение между тях (родител – дете). Времената динамично се променят и поколенията променят разбирането си за живота. Светогледът им става по-различен от този на предходното поколение, а колко повече за поколенията преди това като например поколението на родителите ни.

   Определено можем да кажем, че има една дупка между поколенията и това се отразява още повече между родители и деца. Тази дупка между тях не се дължи само на различното време, в което са родени, но и чисто личностно и като характер ние можем да имаме малки или големи различия. Това е един много актуален въпрос в наше време – Взаимоотношенията между родители и деца.

   Невероятно е понякога колко просто и лесно изглежда, а всъщност е толкова трудно. На пръв поглед това са хората, които са ти най-близки и най-лесно можеш да обичаш, но в същото време това са хората, които най-много те ядосват и те изкарват от кожата. Днес децата, и малки и големи, се бунтуват и не приемат съвет от родителите, а предпочитат да споделят с други хора.

   Родители от своя страна често подтикват децата си към постигане на неща, които те самите не са имали или не са могли да постигнат на тяхната възраст, и така проектират своите мечти и копнежи в живота на децата си. Това е на пръв поглед добро, но децата

често искат пътя им да бъде насочен в друга посока. Често може да се види как децата едва чакат да станат на 18 години и се изнасят от вкъщи. Често децата живеят двойнствен живот. Един за вкъщи и един за навън в света. Родителите разбират за това рано или късно и възниква въпроса защо или как е възможно, това не е моето дете. С времето нещата стават явни и рано или късно възникват спорове и открито несъгласие. Често може да се стигне до неприятни ситуации, в които и двете страни да кажат неща, които да наранят другия.

4. **За възстановяването на едно взаимоотношение е нужно като начало поне едната страна да го желае истински. Предвид това, какво е нужно според вас да бъде направено от наша страна като първи стъпки към възстановяване на взаимоотношенията с родители и близки за нас хора?**

   - Да се признае проблема.
   - Да се иска прошка.
   - Да се предприемат стъпки към промяна на поведението.
   - Да се показва любов.

5. **В коя област на живота ни са насочени стихове от 5 – 9? Как и къде можем да приложим тези стихове на този етап от живота ни?**

   Съдържанието на тази глава и предходните две (4-6) е много практично. В тези стихове, Павел обяснява как на практика можем да живеем благовестието. Ние можем да приложим Ефесяни 6:5-9 в различни области на живота, които са свързани с правене на нещо. Това може да е официална работа, но може да бъде помощ на приятел. Във всичко, което вършим ние трябва да полагаме старание като за пред Бога. По време на работа или каквато и да е дейност, която изисква нашето време и труд, ние не трябва да се опитваме да минем между капките.

   В тези стихове е описано много ясно и разбираемо. Ние трябва да правим всичко като за пред Бога, без роптание, но от добра воля. Име две места, в които много често хората не се стараят така както трябва - Училището и Университета. Всеки човек може да разкаже истории, в които е трябвало да чете, но в крайна сметка не го е правил или го е оставял за вечерите преди изпити. Това също са места, в които инвестираме време, усилия и бих казал труд. Разбира се в повечето случаи там не ни заплащат, ако просто учим, но все пак това са места, където може твоят и моят характер да бъде проявен по добър или лош начин. В зависимост от държанието ни, ние разкриваме какви са принципите ни, морала и дори вярата ни в Бога. Това са някои причини ние да полагаме старание не просто като пред хората или просто заради нас, но заради Бога. Като деца на светлината да живеем живота си така, както подобава на званието, което имаме от Бога.

6. **Какво знаете за войната? Какво определение бихте дали за войната?**

   Войната съществува от преди създаването на света. Историята, в която сатана се повдига срещу Бога е до известна степен история, която отразява една война. Войната продължава и при грехопадението. След това човек въстава срещу човека. Историята помни разнообразието от мотиви, поради които човекът е водил войни. Независимо от техния мащаб, голям или малък, те са съществували и продължават да съществуват. Войната е дума, която описва две страни, които не се приемат по една или друга причина. Това е дума, която има военно значение. Когато чуем думата „война“ в мислите ни често изникват две или повече воюващи страни, много жертви, страдание, битки, победители и загубили.

7. **От 10-ти до 20-ти стих се говори за духовната война в живота на вярващия човек и делото на благовестието. Какво означава да заякваме в Господа и да бъдем облечени в Божието всеоръжие? Как можем да бъдем силни в Господа?**

За да разберем по-пълно какво означава и защо сме призовани да заякваме в Господа и Неговата сила, то ние трябва да погледнем не просто пасажа и контекста на главата, но и цялото послание. В началото Павел споменава, че знае за вярата и любовта на ефесяните и самия той благодари на Бога за това. След това започва своята молитва за тях като казва:

„Бог на нашия Господ Иисус Христос, Отецът на славата, ***да ви даде дух на премъдрост и откровение, за да Го познаете****, [18] и да просветли очите на сърцето ви,* ***за да разберете*** *каква е надеждата, към която сте призовани от Него, какво е за вярващите богатството на Неговото славно наследство [19]* ***и колко безмерно е величието на Неговата мощ в нас, които вярваме, чрез действието на крепката Му сила.*** *[20] С тази сила Той действа спрямо Христос, като Го възкреси от мъртвите и постави на небесата от дясната Си страна, [21] над всяко началство, власт, сила, господство и над всяко име, с което се именуват не само в този свят, но и в бъдещия, [22] и подчини всичко под нозете Му, като Го постави над всичко Глава на Църквата, [23] която е Негово тяло, пълнотата на Този, Който изпълва всичко във всичко.“*

Това е началото на посланието към ефесяните, в което Павел разкрива целта си, а тя е:

- Да получим дух на мъдрост и откровение, за да познаем Бога.
- Сърцата ни да бъдат просветлени, за да разберем каква е надеждата към която сме призвани.
- Да разберем какво означава за вярващите Божието славно наследство.
- Да разберем/познаем колко безмерно е величието на Божията сила и могъщество, с което Христос бе възкресен и победи всяко началство, власт.

Въпросът, който дискутираме, е тясно свързано с 4-та точка от молитвата и целта на посланието на Павел към ефесяните. Тук идваме и до момента, в който отново трябва да зададем въпроса: *Какво означава да заякваме в Господа и в Неговото могъщество и как можем да постигнем това?*

В това послание ясно може да се види как Павел говори за това да живеем живот, достоен за Бога. Той говори за това, че в Христос имаме един съвършен пример, на който трябва да подражаваме със стремеж и старание. В посланието Павел внимателно описва какво Бог е направил за нас, колко много ни е възлюбил и то още докато бяхме грешни. Той добре описва това като казва, че Той ни е избрал от преди създанието на света, описва го също като Бог, Който събаря стени и обединява юдеи и езичници в едно цяло.

Чрез това послание можем да видим, че в Христа всички сме едно. Христос е глава на Църквата и всички ние сме части на Неговото тяло. И понеже сме части на Неговото тяло, то подобава да живеем един достоен живот за Него. Говори се за това, че трябва да бъдем деца на светлината и да не участваме в делата на тъмнината, от която бяхме изведени. Призовани сме да почитаме и да се изпълваме със Святия Дух, вместо да Го наскърбяваме. Говори се, за това, че имаме противник и този противник е дяволът, на когото трябва да се противим.

С други думи в това послание Павел представя как Бог е възлюбил човека без той да го е заслужил, как човека бива променен и получава нова идентичност и съдба в Христа Исуса и на трето място как човек да устои до края в това, което е приел от Христос.

Това не става без човек да вярва, да е благодарен и да обича. Заякването в силата на Господа и ходенето в победа на вярващия човек започва задължително с вяра, благодарност и обич/любов.

Нужна ни е вяра, за да заякваме в Господа. Ако не повярваме истински, ние не можем да осъзнаем и да приемем онова, което Бог е направил за нас според Ефесяни 2-ра глава. Съответно ако не осъзнаем и не повярваме в Бога и онова, което е направил, ние не можем да бъдем благодарни. Човек не може да бъде благодарен за нещо, което не разбира, не приема и нещо, в което не вярва. Следствието от един такъв процес със сигурност няма да бъде отношение на любов и обич. Разбираемо е защо това няма да е така от предходните две точки в процеса, свързани с вярата и благодарността.

Павел недвусмислено ни представя нуждата на човек от помощ, за да устои в новата си идентичност като дете на светлината. Това е една война, която е много трудна за водене. Обикновено война се води от две страни, които не се харесват, не се приемат и не могат да живеят в мир по една или друга причина, но с борбата, която водим ние като вярващи с греха е различно. Нашата борба е срещу неща, които ни носят удоволствие, но по непозволен и грешен начин. Това са неща, които ние желаем и ни доставят удоволствие. Предвид това войната, която ние водим, е различна от познатата за нас. Това послание я представя по един много силен и ясен начин.

Библията ни казва, че човек е склонен да съгрешава. Той е слаб и Библията отива още по-далеч и казва, че човек е грешен още от раждането си. Предвид това ние не трябва да се учудваме, че мнозина вярващи стоят в греховете си. Все още някъде там в сърцето на вярващия има любимо нещо, с което му е трудно да се раздели. Павел е разбирал това и именно заради това казва да се облечем в Божията сила и мощ, за да устоим и да победим в злия момент на изкушение. В борбата ни с греха ни е нужно нещо, което да ни кара да не го желаем. Обикновено човек съгрешава доброволно, съзнателно и защото му харесва и обича да го прави. Никой не съгрешава насила.

Изпълването със сила, устояването и победата ни над греха идват, когато обичаме Бога повече от греха. Когато се удоволстваме в Него повече от греха, тогава наистина ставаме деца на светлината и се наслаждаваме на живота ни в Него. Тук отново идва този принцип, който споменахме по-рано. Ако вярваш и осъзнаваш какво Бог е направил за теб, ти ще си благодарен. Ако наистина вярваш и осъзнаваш, че Бог те обича и си благодарен за това, ти ще откликнеш на Неговата любов с отворено сърце, обич и наслада в Неговото присъствие.

В заключение може да кажем, че човек може да бъде силен в Господа и да стои в победа над греха и сатана само когато е пленен от личността на Исус и поради това Го обича повече от удоволствието, което грехът може да му даде. Тези думи обясняват думите на Павел от 4-та до 6-та глава, в които той дава практични насоки как да бъдем деца на светлината и да приличаме на Христос.

8. Каква е целта и защо трябва да бъдем облечени с всички тези атрибути? (За да бъдем подготвени всеки момент да се защитим в злия ден от противниците, които ни заобикалят. (стих 13))

Целта е устояване и победа срещу всичко, което се издига против плана на Бога за живота на вярващия човек. Има много противници, които ни заобикалят и понякога човек сякаш се защитава като в крепостен град, срещу който се изправят десетки, стотици или хиляди мисли и обстоятелства, които се опитват да го разрушат и превземат.

Има филм, който много добре описва тази духовна битка, в която човек защитава дома си, живота си и семейството си от злия план на противника. Този филм е „Властелинът на пръстените: Двете кули“. В тази част става точно това, което описах. Всички хора от територията на Рохан ги грози опасност от нашествието на орките, които разрушават всичко по пътя си и унищожат всеки, който се изправи на пътя им. Предвид опасността всички роханци заедно с един елф на име Леголас, един човек на име Арагорн и Гимли, смелото джудже, отиват в крепост, която трябва да отбраняват до идването на подкрепа от магьосника Гандалф и пръснатите конници на Рохан. Това е една от епичните битки в този филм. Орките превъзхождат роханците и малката дружина от

четирима многократно. Преди битката Гандалф отива да повика помощ. След това обаче ордите на орките успяват да покрият полетата пред крепостта, започват да атакуват и се разразява епична битка. Мнозина си мислят, че това може би е тяхната последна битка и точно по такъв начин се борят с орките, като за последно с всички сили и с всичко, което успяват да намерят.

Устремът на орките бива спрян за известно време, но не след дълго те достигат до вратите на крепостта. Това е драматичен момент от филма, в който сякаш всичко е загубено и злото ще победи. С последни сили обаче малка дружина от хора заедно с царя на Рохан, Леголас, Гимли и Арагорн яхват коне и избутват орките от моста, който свързва полето с крепостта. В миг на око те са обградени, но точно тогава по времето на изгрева, Гандалф идва с хилядите конници на Рохан, отблъсква нашествието на орките и народът на Рохан е освободен и побеждава в тази битка. Орките не успяват да разрушат крепостта и домът на хората е запазен.

Често и ние попадаме в такива драматични битки. Това са битките за чистотата на ума и сърцето ни, чистотата на езика ни и чистотата на пътя, по който ходим. Атакувани сме всекидневно. Като общност ние съставляваме Божието тяло, но също така Библията ни казва, че сме Божият храм и нашите тела също са Негов храм. Като храм на Бога, ние сме атакувани всекидневно и битката е не по-малко драматична. Бих казал, че тази битка е реална и страшна. Това е битка с вечна стойност. Това е битка, която не можеш да водиш без да си подготвен за нея. На война не се ходи без оръжие. За да устоим и да победим в злия ден на изкушение, ние се нуждаем от благодатта на Христос. Често обаче сме в ситуация като тази във филма. Отбраняваме се, защиваме се с колкото сила имаме и до колкото можем и когато силите свършат, сякаш Бог идва със Своята утеха, силно слово и победа в живота ни. Тогава сякаш по време на война, ние можем да почиваме в Него с мир в сърцата си. Изход 14:14 казва това и то много ясно: *„Господ ще воюва за вас, а вие ще останете мирни.“*

Ние се нуждаем от това да се обличаме в Божието всеоръжие, за да устоим и победим. Ако всички тези атрибути, които Павел описва като Божие всеоръжие са реални в живота ни, то това означава, че сме Христови и Бог е на наша страна. Никой човек не може да се облече в царско бойно снаряжение, ако не е част от царството на краля. Същото е и с Бога. Онези, които се облекат с всеоръжието на Царя, се борят под Неговия флаг и когато са в опасност, което се случва понякога, въпреки снаряжението, Той е Верен да дойде и да избави своите Си.

Павел пише това послание от затвора и може би (това е само предположение) той е виждал пред себе си мъжете, които са го пазили и гледайки към тях, той се е вдъхновил да напише на вярващите в Христа да бъдат облечени с цялото бойно снаряжение.

9. Павел говори за молитвата в края на този пасаж. Какво е значението на молитвата за всеки човек, който иска да бъде облечен в Божието всеоръжие? До колко практикуваме това?

а. Молитвата не е спомената като част от Божието всеоръжие, но едва ли ще надценим нейното значение, ако кажем, че тя е атмосферата, в която войникът трябва да живее и да диша. Тя е духът, в който той трябва да слага снаряжението си и да се изправя лице в лице срещу врага.

б. Молитвата трябва да бъде постоянна, а не само от време на време. Тя трябва да стане за вярващия навик, а не изолирано действие. Освен това християнинът войник трябва да използва **всички видове молитви***: обща и лична, съзнателна и спонтанна, молба и застъпничество, изповед и смирено признание, хваление и благодарение.*

в. Молитвата трябва да бъде в Духа, с други думи вдъхновена и водена от Духа. Формалните молитви, казани само по навик (без изобщо човек да вниква в тяхното значение), нямат никаква стойност в борбата срещу силите на ада. Ние

трябва да бъдем будни в нашите молитви: *„...бидейки бодри в това..."* Трябва да внимаваме да не заспиваме, да не се разсейваме и да не отдаваме ума си на други неща. Не са малко историите, в които хора започват да се молят и споделят как всякакви мисли идват в умовете им и ги отвеждат в различни посоки, но само не и в Христа.

Други истории на хора са свързани с това, че скоро след като са започнали да се молят, ги наляга силна сънливост и скоро след като са започнали да се молят те заспиват и молитвата им пред Бога приключва с дълбок сън на пода, дивана или леглото. Не е ли странно как точно в моментите на молитва или времето с Бога като цяло всичко се променя рязко и всякакви неща се опитват да ни отведат далеч от Христа. Това е духовна битка, в която ние трябва да стоим **будни и трезви.**

г. Молитвата изисква духовна бодрост, острота и съсредоточеност. В молитвата трябва да има „неуморно постоянство". Ние непрекъснато трябва да искаме, да търсим и да хлопаме чрез молитва пред Бога за всяка нужда.

д. Моленето ни трябва да бъде за всички светии. Те също участват в борбата и имат нужда да бъдат подкрепени чрез молитва от своите братя и сестри християни.

10. Какво разбираме за Павел от стихове 18-20?

Един Божи човек коментира тези стихове по следния начин: *„Обърнете внимание на тази молба на апостола, която разбива всички наши представи за свещеника! Павел, който сам по себе си има един огромен запас от благодат за всички ефесяни, се нуждае от благодатта на техните молитви!"*

Когато пише това послание, апостол Павел се намира в затвора, но въпреки това не иска от ефесяните да се молят за неговото освобождаване. Не, той иска да му се даде израз или слово да отвори устата си, за да говори с дръзновение тайната на благовестието. Това е последното споменаване на тайната в Посланието към ефесяните, като тук тя е представена като причината за оковите на Павел. Но апостолът не съжалява, че това е така. Точно обратното! Той желае да говори за нея все повече и повече.

Обикновено посланиците притежават дипломатически имунитет и не могат да бъдат арестувани или затваряни. Но хората са готови да проявят търпимост почти към всичко с изключение на Евангелието. Нищо друго не е в състояние да причини такива вълнения, да породи такава враждебност и да предизвика такива подозрения и преследвания както Евангелието. И така, Павел, като представител на Христос, е „посланик в окови" заради благовестието.

Друг Божи човек пише за апостол Павел следното: *„Този Павел, който е представител на най-висшия Суверенитет, който е натоварен с едно посланичество с невиждано благородство и спешност, който носи със себе си акредитивни документи с непогрешима автентичност, е задържан в затвора!"*

Онова, което най-вече възбужда враждебността на ограничените религиозни учители, е вестта, че сега вярващите юдеи и вярващите езичници образуват едно ново общество, в което те имат равни права и признават Христос като глава.